

I E Z U S, MOJ GOST, MOJ GOSTITELJ

V juniju bomo slavili 10 obletnico slovenske službe božje na Avellanedi.

9. jun. ob 10 ur. slovesna sveta r.aša.

16. jur. pa svečana popildanska slovesnost z družinsko zabavo. Začetek ob 15.30 uri.

Slika nas ponaša tja v domovino, odeto v svečano zimsko obleko. Kje je to? Lahko na Tolminskem! Gorenjskem! Štajerskem, pa tudi kje blizu Gorice! To je slovenska dolinica v snegu.

20. junija je zapovedan praznik sv. Rešnjega Telesa. Spominimo na dolžnost velikonočne spovedi in sv. Obhajila. Pomislite, rojaki, da ima vsak samo eno dušo in da samo enkrat živi!

Kako naj jaz ničla, uboga človeška sirota, častim veličanstenost Tvojo, neskončna Dobrota, ko v srcu mi gost in gostitelj skrivnostno prebivaš in bistvo mi svoje božansko v moje prelivaš?

Neskončna Ti hvala, moj Jezus nad vse dobrotljivi! — Da moja bi duša obžarjala Tvojo svetlobo, s tajinstveno hrano v ljubezni vsi neprekosljivi obnavljaš v duši prekrasno mi svojo podobo.

Zdaj kakor dojenčka na grudih nad vse darežljivih po Tvojih opojnostih žeja me silna razjeda — za to poželjenu mejá ne poznam dosegljivih — umiri se v večnosti le, kadar Tebe zagleda.

Vso zemeljsko srečo prav rad radi Tebe žrtvujem, le Ti me podpri, da po poti slabost premagujem: do Križa za Tabo naj grem in s Teboj naj trpim, do zmage s Teboj naj dospem, da se v Tvojem objemu stopim!

David Doktorič.

Está acercándose el invierno. Uno recuerda aquellos días, cuando el cielo plomizo parece animarse repentinamente derramando florcitas blancas. Primero una que otra, luego más densas, hasta que todo el cielo se llena con un suave remolino de copos blancos que entre un silencio solemne tejen esa hermosa sábana invernal . . .

Días enteros continúa a veces la tejedora divina su labor fina hasta el espesor de varios decímetros y a veces hasta un metro, obligando al hombre a que se retire al abrigo de su casa y a los pajaritos a que le siguen hasta las ventanas, donde alguna alma compasiva les pone alpiste . . .

Luego, una mañana, amanece el sol brillante como nunca y acaricia la alfombra blanca extendida por doquier, que ayer parecía una sábana mortuoria y hoy una sala engalanada para una fiesta solemne . . .

Símbolo es este espectáculo de la actuación que produce en las almas la gracia divina, suavemente, insensiblemente . . . Entre cierta melancolía del corazón, demasiado apegado a las cosas terrenas, que un día ha de abandonar, actúa Dios, hasta que luego irrumpe la luz clara que a los juiciosos hace comprender que la vida no es más que una ilusión que promete mucho y al final, terminan todos sus deslumbres, no quedando otra cosa que — una sábana mortuoria . . . Para los que han comprendido el sentido profundo de su existencia, luego sale el sol, que ya no tiene más ocaso . . .

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Kliči od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

CERKVENI VESTNIK

30. MAJJA: Vnebohod. Maša na Paternalu ob 10 h za rajne † Baučar iz Sela št. 21. Zapoje se žalnica.

2. JUN.: Maša na Paternalu za † Frančiško Hrovatin. Zapoje se žalnica.

Na Avellanedi ob 8.30 za † Martin Varga.

Pri sv. Rozi za stariše Kavčič ob 12 uri.

za † Karla Črnko.

NA AVELLANEDI ob 15.30 uri.

Na Avellanedi ob 8.30 za † Marijo T. Drešček.

Pri sv. Rozi ob 12 h za † Anton Strehar.

MOLITVE NA PATERNALU in shod ob 16 h.

16. JUN.: Maša na Paternalu za † Leopold Madon.

Na Avellanedi ob 8.30 za † Magdalen Ošlaj.

Molitve in slovesnost 10 letnice NA AVELLANEDI ob 14.30 uri.

20. JUN.: SV. REŠNJE TELO, na Paternalu za † Anton Čebon.

Pri sv. Rozi za † Ivano Besednjak ob 12 uri (obletna).

23. JUN.: Maša na Avellanedi za † Ivan Kren ob 10 h.

Na Avellanedi ob 8.30 za † Alojz Macarol.

Pri sv. Rozi za † Ano Babič ob 12 uri.

24. JUN.: Pri sv. Rozi ob 10 h za † Jožef Fornazarič

29. JUN.: SV. PETER: Maša pri sv. Rozi za † Jožef Svetina.

30. JUN.: NA PATERNALU maša za dušnica za † Simon Melinc.

Pri sv. Rozi ob 12 za † Matelič.

10 LETNICA. 10 let je že minilo, odkar se trudim med rojaki v Argentini. Ne morem se ponašati za ničemer pomembnim. Zunanji vidni uspeh mojega dela je skoro ničla . . . Pa naj bo Bog sodnik mojega dela, ki pravično vidi, če sem delal prav ali pa če sem kaj pogršil. Vem, da imajo nekateri kaj proti meni: če delajo to iz namena da bi moje delo rušili, prosim vse poštene rojake, da mi vedno o njihovih nakanah sporočate. Ne radi moje osebe, temveč zaradi velike škode, katero drugi utrpe, če se oddaljijo od edine poti, katera k pravi sreči vodi, katero sem ravno jaz dolžan, da učim z besedo in zgledom . . .

Če pa kdo ima kaj proti meni dobronamerno, naj se oglasi in prav hvaležen mu bom za koristen nauk in moder nasvet. Nikar pa tistega čenčanja po ostarjih in pri kozarcu . . . Saj mi ne gre za mojo osebo. Jaz bi mnogo bolj v miru in tudi udobno živel, če bi pokazal hrbet Slovincem, kot so napravili premnogi inteligenti . . . Gre za dušni blago vas, dragi rojaki na Paternalu in na Avellanedi, radi čegar se prizadevam.

Če sem kaj pogršil, obžalujem. Če sem koga vede ali nevede užalil prosim naj mi odpusti.

Sedaj za desetletnico mojega nehvaležnega dela pa naslovim na vse dobre, verne rojake prošnjo, da pokažite več razumevanja za vaše resnično srečo in zamoje prizadevanje.

Služba božja na Paternalu je tako

skromno obiskana, da bom prisiljen da jo ukinem, če se kaj ne popravi. Pevovodja g. Ciril Jekše se prizadeva z vso gorečnostjo in stanovitnostjo, pevke so občudovanja vredne v svoji vztrajnosti in nas tako lepo razvesele s petjem, vdeležba je pa tako žalostna včasih, da bi se človek zjokal . . . Saj je menda še kaj vernih Slovincem, ki imajo tudi živo narodno zavest. Ti naj bi stopili sedaj na dan in se odločili vsak vsaj enkrat na mesec k naši službi božji.

Janez Hladnik
DESETLETNICA NA AVELLANEDI. V juniju bo 10 let, kar se je prvič oglasila slovenska pesem v cerkvi na Avellanedi. Tamkaj žive večinoma rojaki Prekmurci, ki so pokazali prav resnično umevanje in ljubezen do slovenske službe božje. Premnog slovesen dan smo v teh letih tamkaj praznovali. Obiske dragih rojakov duhovnikov, nove maše, svečanosti . . . Od tistega dne se vse lepo v redu vrši. Če je bil kdaj kak nesporezum, smo ga vedno lahko prav lepo izravnali in tako smemo upati, da bomo to leto prošenje posebno lepo proslavili.

9. junija bo slovesna peta sv. maša, k kateri ste povabljeni vsi rojaki. Bo v Man. Estevez 630 ob 10 uri.

Isti dan se vrše nato koline, ki jih priredi Slovenska Krajina in vabi rojake, da si pravočasno preskrbe vstopnico.

16. junija se bo vršilo ob 15.30 h popoldanska slovesnost z zahvalno pesmijo in slovesnim shodom, nato družinska prireditve s čajanko in proslavo ter z živahnim programom, katerega ima na skrbi mladinski odsek.

Kdo bi mogel imenovati vse, kateri imajo zaslug, da naša služba božja na Avellanedi tako lepo uspeva! Najprej so to naše žene in možje, združeni v Bratovščini. Potem so najprej dobri pevovodja Ciril Kren. Koliko nevšečnosti mu delajo dolga pota in včasih netočnost pevcev. Nato so pevci, ki nekateri od daleč prihite in kljubujejo vsakemu vremenu in celo boleznim, nadalje mežnar Imre, pomočniki in njegovi namestniki: Šeruga, Sapač, Preininger, Gomboc . . . Vedno se dobi nekdo, ki poskrbi, da je vse v redu . . .

Pa še enega ne smemo pozabiti. To je svetnik Don Orione sam. On sam je bil osebn navzoč dvakrat pri naši službi. Sedaj ga blagoslavlja že od zgoraj, iz božji in je tedaj blagoslovil naše delo, nebes.

In še ene ne smemo pozabiti: to je pa naša Marija Pomagaj, ki blagoslavlja naše delo iz zastave, na kateri ima tako lepo sliko.

Prosim vse gospodinje po Avellanedi, da za tisti dan priskrbe za kak prigrizek. Gospodarji pa naj imajo na brigi kak prilizek . . . Tako kot po navadi.

PATERNALSKA SLOVESNOST se tudi bliža. Vsako leto jo praznujemo na Cirilovo nedeljo. Ker ima letos tisti dan Slov. da bo 7. julija z večjo slovesnostjo sv. Dom prireditve, bomo praznovali tako, maša, popoldanska zahvalna slovesnost in proslava Cirilove nedelje pa bo: 14. julija, z začetkom ob 15.30 uri v cerkvi sv. Neže na Avalos 250, nato pa v prostorih Paz Soldán 4924 zborovanje Bratovščine, čajanka in nekaj za razvedrilo.

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA vabi rojake, da se vpišejo. Prilika je tedaj, ko je shod, NA PATERNALU bo 9. junija ob 16 uri. Slovesen shod pa se bo vršil 14. julija z začetkom ob 15.30 uri.

NA AVELLANEDI bo shod 16. junija z vso slovesnostjo. Sporočamo članom, da je umrla članica Gracia García.

Predstojništvo Bratovščine je sklepalo tudi o tem, da se vpelje mala mesečina,

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual.

Dirección: Pasco 431

U. T. 48 - 3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59 - 6413

SUSCRIPCIÓN ANUAL \$ 3.—.

La Colectividad eslovena celebrará el décimo aniversario de su atención religiosa regular en Avellanead.

El mismo Don Orione nos acogió personalmente el primer día que fué el 14 de junio 1936 al reunirnos en el Cotelengo en Man. Estevez 630. El santo nos dió una bendición que todavía vivifica la obra apostólica, entonces empezada. El, muerto más tarde en olor de santidad, está protegiéndonos desde el cielo.

Muchos actos religiosos hermosísimos hemos organizado allí y ahora tenemos misa regularmente el 2-do y el 4-to domingo del mes y la bendición de la tarde el 3er domingo, además de otros actos circunstanciales.

Con solemnidad especial celebraremos el décimo aniversario el 9 y 16 de junio.

YUGOSLAVIA POR DENTRO Y POR FUERA

Desastrosa es la situación al terminar la guerra. Ahora, a un año, de ella, ya se trabaja activamente en la reconstrucción. El parlamento, que se reunió en los días pasados, se enfrenta con tareas enormes.

Todavía hay inquietud por dentro, pues la población se opone en muchas cosas a las pretendidas reformas de espíritu comunista. Pero en los últimos días han recobrado la libertad algunos presos políticos.

Por fuera es el problema de Trieste y el Litoral esloveno con Istria, lo que preocupa especialmente. Yugoslavia no puede renunciar a su justo derecho, pues Trieste pertenece al territorio étnicamente esloveno. El asunto quedó aplazado hasta el 15 de junio.

El gobierno yugoslavo está firmemente decidido a no desistir de su exigencia a la soberanía de Trst (Trieste). Se reconoce que la ciudad misma tiene una gran parte de población de habla italiana, pero todas las razones territoriales, tanto históricas, cuanto económicas y también étnicas, documentan que Trst pertenece a Eslovenia y a Yugoslavia. Los italianos que ganan en Trst su pedazo de pan, deben de tener para Yugoslavia los mismos sentimientos que tenemos nosotros para con la Argentina, nuestra segunda patria que tan generosamente nos hospeda.

katero naj člani prispevajo in se bo potem iz tega darovala sveta maša za pokojne člane.

Č. G. MIRKO RIJAVEC, misijonar, pošilja mnoge pozdrave iz Quita. Sporoča žalostne novice: Mojega brata Slavka so partizani ubili v Varaždinu. Brat Kamilo je bil 3 leta v nemškem izgnanstvu, sedaj je v Gorici . . . Napovedujejo mi, da me nameravajo imenovati za provikarja, to je prvi škofov namestnik za misijone v Ekvadorju. Še vedno imam v mislih ustanovitev slovenske kolonije v Ekvadorju, in upam, da bo to sedaj postalo resnica. Kam naj vač s slovenski mi begunci, če ne v Ekvador, kjer jih čakamo z odprtimi rokami . . . Kdor to deželo pozna, razume da se da kaj velikega narediti.

KRIŽI OB POTU . . .

Križev teden, ki so dnevi pred Vnebohodom, ko gredo križevske procesije, nam spet živo pokliče v spomin podoba svetega križa. Prav tako, kakor vodi križ prošnje procesije, mora tudi naše življenje teči, v znamenju križa.

Kaj je križ? Najprej tisti, ki ima bruno podolgem in bruno počez; potem pa vse tisto, ki nam prekriža našega življenja pot in nam na kakršenkoli način greni življenje.

Bolezen, smrt, nesreča v delu, izdajalski tovariši, nesreča v družini, krivični jeziki . . . kdo bi jih naštel. Potem so pa še tisti, kateri zadenejo narod, deželo, človeštvo: povodeni, nevihta, strela, vojska, revolucija, lakota, kuge . . .

Navadno ljudje vse to smatrajo za nesrečo. Tistim, kateri niso namenjeni v večnost, temveč so omejili vse svoje prizadevanje le na ta svet, ne gredo prav nič v račun vse tiste nevšečnosti in zato jih kolnejo in se obupno prizadevajo, kako se jih rešiti . . .

Veren kristjan pa razume, da nam je Gospod Jezus naročil: Kdor hoče biti moj učenec, naj vzame svoj križ in hodi za menoj . . . Vemo tudi za odlok, ki je sledil grehu v rajju: V potu svojega obraza boš jedel kruh . . . v Trpljenju boš rodila otroke . . . Dokler se ne povrneš v zemljo . . . Ni drugače. Človek je rojen za trpljenje, kakor ptica za letanje, prvi sveti Duh . . . Saj vemo da nimamo tukaj stalnega domovanja, temveč šele v večnosti. In da bi ljudje te resnice ne pozabili, zato je Gospod Bog prekrižal naše življenje z neštetimi nevšečnostmi. Zatorej križi niso nikaka nesreča temveč v resnici izraz božje dobrote, ker so kakor kašipoti, ki nam kažejo vedno naprej proti nebu. Človek, katerega življenje ni zagrenjeno z enim ali drugim križem, kaj kmalu pozabi na Boga in na dušo in tako sam sebe zavrne v večno nesrečo.

Vsi ti križi nas obiskujejo zato, da imamo priliko dokazati našo vdanost v božjo voljo. Takole nam naroča Bog v Skrivnem razodetju: Ne boj se tega, kar boš trpel. Glej, hudič bo nekatere izmed vas vrgel v ječo, da boste preskušeni, in boste imeli stisko. Bodi zvest do smrti in dal Ti bom venec življenja . . ." (2. 10).

"Ne bo okronan s slavo, razen tisti, kateri se je častno boril" tako sporoča sv. Pavel. Zato je zelo pogrešeno ravnanje tistih, kateri bi radi življenje brez težav, bridkosti in preskušenj. Tisti, kateri so globlje pogledali v skrivnosti božje Previdnosti, doumejo in hvaležno sprejmejo tudi besedo božjo: Dana nam je ta dobrot, da v Jezusa ne le verujemo, temveč zanj tudi trpimo". In tedaj se nam predstavi še nov križ:

PREGANJANJE RADI BOŽJEGA IMENA.

Preskušena mora biti tudi človekova vera. In prav ta še posebno, ker je ključ do neba. Kdor verje . . . bo zveličan, kdor ne verje bo pogubljen . . . Zato je naravno, da si bo hudič prizadejal vse, da ljudem vero iztrga iz srca. Laž, obrekovanje, zmota, nasilstvo, slabi zgledi, pohujšljive knjige, slike, predstave, nasilstvo krivičnih oblasti, nevredni duhovniki, krivi preroki . . . brez konca je stvari, katere dopušča Bog kot preskušnje naši veri. Hudič pa, ki je zase napravil večno srečo, stori vse, da bi tudi človeka oropal njegove večne sreče. Omajati komu vero je toliko kot oropati mu ključ do nebes.

Že nad apostili je zato zadivjalo preganjanje. Toda oni niso radi tega jokali, temveč beremo, da so se "veseli vračali izpred sodišča, kjer so bili bičani, ker jim je bila dana ta velika milost, da so radi Jezusa lahko trpeli" . . . In zakaj so jih preganjali?

Zato, kot skozi vse naslednje rodove do današnjih dni: Da bi bila njihova vera preskušena in njihovo plačilo tako veliko večje.

Prava vera mora biti preganjana! "Če so preganjali mene, bodo tudi vas", tako je napovedal Gospod Jezus. In prav to bo do konca znamenje prave vere Jezusove! In verniki ne bodo nikoli pozabili besede: nič ne marajte, če vas preganjajo. Saj tako biti mora! Vi pa le zaupajte, ker vedite, da sem jaz svet premagal! Svet vas bo sovražil in preganjal, ker niste od sveta. Ko bi bili njegovi vas ne bi preganjal . . .

Vzrok preganjanja je često nevednost. Vera mora biti preskušena in očiščena. Kadar se ljudem predobro godi, radi pozabijo na Boga in na dušo. Kakor oče mora vzeti palico, da razbrzdane otroke spravi k pameti, mora zaropotati tudi Bog nad ljudmi, ki so pozabili na večnost.

CERKVENI VESTNIK

Radi pomote, ki se je vrnila v Cerkevni vestnik na platnici podamo tukaj popravek:

9. JUN.: Maša na Avellanedi ob 10 h. za † Karla Črnko.

Na Avellanedi ob 8.30 za † Marijo Drešček.

Pri sv. Rozi ob 12 h. za Anton Strehar. Molitve na Paternalu in shod ob 16 h.

16. JUN.: Molitve in slovesnost 10 letnice na Avellanedi ob 15.30 uri.

Tista šiba naj bi ljudem njihove posvetne misli razgnala, da bi se spomnili na Boga in na dušo. V ta namen se Bog pogosto posluži ljudi, kateri divjajo proti veri v zaslepljenosti. Ker je ne poznajo in ne umejo njene neprecenljive vrednosti in se jim vidi nekaj praznega in nekoristnega . . . "Oče, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo", tako je molil Gospod Jezus sam. Nevede in nehote pa so orožje božje Previdnosti in pogosti so slučajki kot je bil Pavel, ki se je iz preje besnega sovražnika Kristusovega spreobrnil v njegovega najbolj gorečega apostola.

Bolj navadno pa je, da vero sovražijo in posebno duhovnike mrzijo tisti,

KATERI SO MORALNO PROPADLI.

Poželjivost, lakomnost ali častihlepnost so vzrok njihove besnosti proti križu, cerkvi, duhovski suknji, rožnemu vencu, spovednici in križu . . . Bodejo jih ta vidna znamenja vere, ker jih spominjajo na njihovo dolžnost, da pot greha zapuste. Hoteli bi v lastnem srcu preglušiti krik lastne vesti. Zato pa bi hoteli odstraniti iz življenja vse kar spominja na Boga, na nebesa, pekel in na dušo. Ni iz hudobije, pač pa iz slabosti . . . Pa naj še tako kričijo, da Boga ni, da so si vero farji izmislili, da je čista ljubezen in zakonska zvestoba le poezija fantasty . . . Oni sami v dnu svoje duše čutijo gnilobo svojega srca in bi radi svojo lastno vest preglušili. Zato jih motijo zvoniki, zvonovi, križi, črne suknje . . . Denar jih je preslepil, s krivico so si morda nagrabili bogastvo, pa nočejo, da bi jim kdo pridigal o božji pravici.

V njihovem srcu nemara besni sovraštvo, ošabnost, maščevalnost. Bóde jih naročilo: "odpusti nam naše dolge, kakor mi odpuščamo" . . . Pač po tisti stari maniri besnih ljudi: pa naj vse hudič vzame, in še mene, samo da jaz ne bom ponižan . . . Tako se človeška slabost lahko prevrže v pravo

HUDOBIA, TRETJI VZROK

To je pa satanovo delo. In ker so nekateri ljudje prodali svojo dušo hudiču — to ni le v pravljicah, marveč v resnici —, so orožje v rokah pekla, ki vedno besni proti Cerkvi božji. Ni bilo rečeno brez globoke misli: "Na to skalo bom sezidal Cerkev in peklenka vrata je ne bodo premagala" . . . Vedel je Gospod Jezus, da bo hudič napel vse sile da bi sveto Cerkev vničil. Neron, Domicijan, Julijan Odpadnik, Voltaire in stotine tistih, kateri so s satansko besnostjo divjali proti Cerkvi, papežu, duhovnikom, vernemu ljudstvu, so neprestan izraz prizadevanja peklenških sil kako bi Cerkev porušili. Vemo, da je ne bodo. Saj so že nekaj krat razglasili, da je Cerkev konec. Od Dioklecijana, ki je dal tiskati celine z napisom: "V letu, ko je bilo vničeno krščanstvo", pa do sodobnega brezbožnika, ki je napovedal, da "bodo prav kmalu vrgli Boga v koruzo" je že nešteto brezbožnikov v svojem besu onemoglo. Žrtve njihovega divjanja so zmagoslavno prestale boj, oni sami pa so z zadnjo obupno kletvijo izročil svojo dušo satanu, kateremu je bila že preje prodana . . . Kako prazno delo vrše! Ne pomislijo, da so le orožje božje previdnosti in

kolikor bolj si prizadevajo, da bi vero vničili in Cerkev porušili, toliko bolj jo utrjujejo in poglabljajo in očiščujejo.

Kristjani in duhovniki smo pač ljudje in zato se lahko zgodi, da koga slabost potegne v posvetnost in poželjivost. Zato pa pride nevihta, katera razbistri duše. Nekateri pač slede po poti greha še dalje, toda prave in vredne pa preskušnja in preganjanje očisti in tako vera po vsakem preganjanju znova zacvete v novi moči. Preganjanja in mučeni- ci so vedno osnovna obnovljenega verskega življenja.

V današnjih dneh je komaj 10% katolikov, kateri svojo vero zares vzamejo in spoštujejo. In vendar je 100% ljudi odrešenih po Jezusu Kristusu in ustvarjenih za zveličanje in med nami gotovo 80%, ki so krščeni . . . Ali mar ni na dlani, da moramo pričakovati, da pride kaka nevihta, katera mora zbistriti ljudi in jih spreobrniti? Dolgo ne more iti tako naprej. Ali mora priti verska obnova po poglobitvi verskega življenja, ali pa bo prišlo preganjanje!

Bog ve, kaj ima pripravljeno. Mi pa vemo to, da je najprej treba z vdanostjo sprejeti vse križe, ki nas v življenju obiščejo. Treba je biti pripravljen pa tudi na to, da homo zmagalno prestali tudi preganjanje, katero vtegne zadivjati čez nas in tako bo vzor-nika in zakonodavca našega.

Vedeti pa moramo tudi to, da je besnenje proti Vatikanu, papežu, škofom, duhovnikom in klerikalcem vedno delo peklenskih sil, ki se pa pogosto poslužujejo takih, ki ne vedó kaj delajo!

Agradezco de todo corazón a todos que han tenido la caridad para el alma de mi inolvidable madre, concurriendo al funeral del 5º aniversario el 14 de mayo en Santa Rosa de Lima.
P. JUAN HLADNIK.

Domačija pri Hladniku po domače v "Rupi" na Petkovcu nad Logatcem. — Prijazni dom stoji sredi sadnih vrtov in njiv.

Se ve aquí la casa de la familia Hladnik, situada en un idílico valle. La residencia tiene ya una historia de 4 siglos; pero jamás pasó horrores como los de la última guerra.

v nas lahko vesela zavest, da smo vredni učenci in nasledovalci Jezusa, učitelja,

CRUCES Y MAS CRUCES!

El Viernes Santo se reúne la humanidad en redor de la Cruz, para meditar el misterio de la Redención y para comprender el sentido de la vida terrena. Hay gente, que no tiene para su Salvador más que algún sentimiento agradecido en este día, pero para su mal, pues no se hacen dignos del consuelo que para sus fieles emana Jesús de la cruz.

Para los juiciosos cristianos empero es la cruz la escala que junta la tierra con el cielo, es indicador del camino eterno y es fuente de consuelos para los momentos de prueba, angustia y persecución.

Por eso tenemos las cruces en las paredes de las salas, en las cabeceras de las camas, al lado de los caminos, en las torres de las iglesias, en nuestros pechos y finalmente sobre nuestras tumbas . . .

Cruces y más cruces y con esta razón porque el hombre se desvía con tanta facilidad del sendero de los justos del cual nos dice Jesús: "Entrad por la puerta angosta, pues la puerta ancha y el camino espacioso son los que conducen a la perdición . . . Oh que angosta es la puerta y cuán estrecha la senda que conduce a la vida eterna y qué pocos son los que atinan con ella" (Mat 7, 13).

Bien sabe Dios que los únicos indicadores capaces de obligar a la desviada humanidad al camino de la verdadera dicha — SON LAS CRUCES: ora individuales, ora familiares, ora comunes para todo un pueblo raza o humanidad. Son cruces, por eso siempre dolorosas, pero infalibles indicadores del camino a seguir. Y, si no se toma en cuenta la primera, seguramente allá, más lejos, ha de presentarse otra, y más pesada hasta que la medida de la paciencia divina no esté agotada!

Ahora es un dolor de muela que estropea a uno los proyectos, ya un fracaso en los negocios que lo humilla; a este hiere la lengua calumniadora, a ese alarma un robo audaz; aquí son los hijos, allí los malos vecinos causa de amarguras; ahora la enfermedad o la muerte, las injusticias o los daños inferidos; incendios, terremotos, catástrofes económicas, inundaciones, revoluciones, guerras . . . Infinita es la cade-

na de los sinsabores que amargan la vida humana. Bienaventurados los que atienden a las palabras de Jesús: "Quien quiere ser mi discípulo tiene que cargar con su cruz y seguirme". Todos los contratiempos se les convierten en fuentes de salvación, si los aceptan gustosos o por lo menos resignados. Enorme, empero, es la pérdida de aquellos que los enfrentan protestando y blasfemando; que quieren esquivar ese sendero angosto, escarpado y penoso y prefieren la carretera cómoda, la de la perdición. Quieren vivir gozando, vivir sin molestia.

CRISTIANOS AD LEONES.

Pero las penas que han de sufrirse en la vida no se reducen a esos contratiempos. También la virtud de la fe tiene que pasar su prueba; nuestra confianza, amor y fidelidad a Jesús debe ser demostrada. Jesús es nuestro buen pastor seguro, ¡pero tenemos que serle fieles también nosotros!

Más aún. Puesto que es precisamente la fe el factor principal de la salvación y la Iglesia el faro que ha de iluminar el camino hacia la eternidad, es evidente que el infierno intentará todo lo posible, para destruir, o siquiera resquebrajar la Iglesia para luego desviar a los pueblos del destino eterno. Así se explica el hecho de las persecuciones dirigidas frecuentemente contra todos los creyentes, a veces sólo contra los ministros y las instituciones de la Iglesia. Por más que los motivos explícitos sean bien disfrazados, ponen de manifiesto el odio y la malicia infernal en el esfuerzo de llevar cuanto más almas a la perdición. Los instrumentos de los cuales se valen son las mentiras, calumnias, violencias, desprecios adaptados a cada época con la astucia, de la cual es capaz el demonio, para engañar o aterrorizar mejor.

En los primeros siglos nos registra este hecho el escritor Tertuliano: 'A' los cristianos los acusan como culpables de todas las calamidades públicas: si desborda el Tiber, si el Nilo no sube para regar, si no llueve, si viene terremoto, hambre, peste, si los bárbaros invaden el país . . . en seguida gritan: Cristianos ad leones' . . . (en el año 200).

¡Cuántas calumnias similares han sido levantadas contra la Iglesia de Jesucristo desde entonces! Qué

abundantes en improperios son los escritos de los herejes de la Edad Media hasta el impío Voltaire, vocero del oscurantismo de los ateos modernos, que aconseja: "Calumniad no más, calumniad descaradamente, pues siempre queda algo".

Cuando estalló la guerra de 1914 lanzaron el grito de: "la culpa la tienen los curas, los obispos y el Papa". Cuando Mussolini invadió Abisinia, fué otra vez el Papa objeto de las calumnias más estúpidas y descabeadas. Durante esta última guerra, quedando el Vaticano en el bloque de la dominación nazi, conservando una neutralidad que admiraban todos los entendidos, enfrentando toda la presión que se ejercía, pero a pesar de toda la lealtad bien documentada, hubo quienes vociferaban otra vez contra el Vaticano, los obispos y el clero, siempre buscando y rebuscando, inventando y tergiversando, para sembrar odio contra la Iglesia de Jesucristo.

Si el sacerdote defiende la libertad de la Iglesia, lo insultan diciéndole "esclavo romano"; si desenmascara las ocultas maniobras masónicas con su clara palabra, escrita o pronunciada, lo acusan de inmiscuirse en la política. Si defiende la santidad del matrimonio y condena el amor libre, lo proclaman "oscurantista".

Mientras haya en la tierra gente buena y mala, mientras el mundo sirva como lugar de prueba, en que ponga de manifiesto cada cual si quiere ser hijo de Dios o hijo de este siglo, mientras haya alguno en esta vida que pueda libremente elegir entre el cielo y el infierno, habrá, además de las cruces que necesariamente ponen a prueba a todos, también la persecución contra la religión, pues ya lo predijo Jesús: "Seréis entregados para ser puestos en los tormentos y os darán muerte y seréis aborrecidos por causa de mi nombre" (Mat 24, 9).

Nadie podrá ser premiado con la dicha eterna, si no es probado y la prueba consiste no sólo en aceptar resignados las cruces que Dios manda sino también en conservarle la fidelidad a través de las persecuciones pues "quien reconoce a Jesucristo ante la gente, será reconocido y quien se avergonzare de El será desconocido . . .

Esta es la explicación teológica y sobrenatural de las persecuciones pero busquemos también las causas naturales.

LA IGNORANCIA ES UNA CAUSA.

Hay gente que desprecia a la religión, fieles y sacerdotes porque desconoce el alma y a Dios. Algunos están tan ciegamente entregados a sus ocupaciones materiales, empeñados en fabricarse el cielo en la tierra, que nunca levantan sus miradas hacia las estrellas. No nos proponemos investigar, hasta dónde es culpa de ellos, pero por cierto que existe, ya que poseen la luz de la inteligencia y con ella la obligación de buscar la Verdad. Mayor que el pecado de ellos es el crimen de aquellos que, abusando de su ignorancia, les empujan, por los caminos del odio y de la incredulidad. Es posible, que haya gente tan ignorante y desorientada que sirva de instrumento de persecución sin comprender su malicia. Lo afirma Jesús mismo: "Os echarán de las sinagogas, y aún va a venir el tiempo en que aquel que os matare, se persuada hacer obsequio a Dios y os tratarán de esta suerte porque no conocen ni al Padre ni a Mí (Juan 15 2 s.)

¡Cuántos hay también entre nosotros! que se consideran bien cultos, aunque ignorantísimos en todo lo que es espiritual; por haber leído algunos escritos hostiles a la Iglesia ya se consideran autorizados pa-

ra ridiculizar a todos los que piensan de otra manera. Ojalá les toque algún día la gracia como al famoso protestante, Roberto Bord, gran autoridad, profesor de la universidad de Cambridge. Sus lecciones eran siempre muy concurridas. Un día se expresó con términos hirientes contra la Iglesia Católica. Luego se le presentó una señorita: "Señor profesor, lo que afirmó Usted hoy contra el catolicismo es completamente falso. Yo soy católica y estoy bien segura de lo que digo". El profesor se alarmó y prometió a la estudiante ocuparse del asunto. Efectivamente. Con toda sinceridad examinó el problema y al final tuvo la sensación como si se le hubiesen caído escamas de los ojos. Se dió cuenta que hasta entonces vivió en el error. Halló la verdad allí donde, suponía sólo error y dió por error lo que hasta entonces creía verdad. Se hizo católico, renunció a su cátedra y a los 42 años entró en el seminario, para luego como sacerdote expiar con santo apostolado su anterior ignorancia. Su conversión se realizó en 1928.

HE AQUI UNA PAGINA INTERESANTE

de Hubert Colleye resumiendo el pensamiento de su amigo, famoso escritor francés León Bloy:

"Yo estaba ciego, ciego de nacimiento, como tantos de mis hermanos según la carne y según el espíritu. Yo, cristiano, vivía una vida más animal que sobrenatural. Yo concedía importancia a lo que no la tiene; sentía avidez por las bellas formas que pasan, por los ritmos que se desvanecen, por toda la fantasmagoría de la vida, y, prácticamente, negaba la muerte. Esto significa que yo no concedía más importancia al hecho de la Redención que a cualquier otro acontecimiento histórico primordial. Sin duda, yo tenía fe, pero a título de herencia, como cuando se recibe, ante notario, una joya o un mueble. Me creía cristiano y tenía voluntad de serlo. Pero ¿qué clase de cristiano es aquél cuyos actos todos no tienen por móvil el amor y la gloria de Dios? Bloy me hizo comprender dicha verdad. No me la demostró, sino que me la hizo sensible. Gracias a él la amé, y aprendí a no confundir su excelsa hermosura con lo que solamente es reflejo o espejismo. Ven, pues, me decía, tú no sabes lo que deberías saber. Cristo no ha cesado nunca de sangrar en el Gólgota, ni de mostrarse a las santas mujeres. Ascendió hacia su Padre, que es el nuestro, y, sin embargo, está entre nosotros. Junto a esta realidad ¿a qué quedan reducidas las contingencias humanas? Junto a este Amor ¿a qué queda reducido el amor humano?"

¡Ojalá todos los bienaventurados traten de conocer así a Jesús y su Iglesia! Pero sin conocerla la odian. Han leído y oído que ella "ejerce tiranía" sobre las conciencias. ¡Cómo no ha de prender una acusación semejante en un siglo tan celoso de la libertad. Más todavía si semejante afirmación circula con una firma famosa. Ya no se investiga, cuanto vale aquella autoridad. Basta con saber que insultar a la Iglesia "es moderno", burlarse de los piadosos es "señal de ser inteligentes".

Total: los cementerios y las tumbas están lejos, la muerte más lejos todavía. ¡A quién se le ocurre tomar en serio las cosas espirituales! ¿Para qué inquietarse en el goce de los placeres? ¿Para qué mortificarse y restringir sus deseos y libertades? . . . Basta contemplar la cruz el Viernes santo, relegando para más tarde los pensamientos serios . . .

Las ocupaciones no les dejan un momento libre, para contemplar las cosas eternas. Agotados en el estudio de los insectos no atinan con lo sobrenatural. Tratando sólo con los incrédulos, no vislumbran la grandeza de la religión. Los pasatiempos les absorben tanto que no entran jamás en sí mismos para un momento de oración. Es pues natural su actitud de compasión para con los "beatos y anticuados", como le pasó al celebre pintor alemán Pedro Cornelius.

Viajando a Italia, pasó una noche en la casa de un campesino tirolés. La familia rezó, como siempre, su rosario, al cual asistían mudos Cornelius y su compañero. Al retirarse todos, oye el pintor un rumor que

le llamó la atención y logró entender las siguientes palabras: "Para que Dios tenga piedad de las almas de mis jóvenes huéspedes que parecen saber muy poco de El, y para que les convierta: Padre nuestro . . ." Así rezó el dueño de casa con su esposa. Tanto lo emocionó el proceder de este extraño, preocupado en tal manera por su alma que desde este momento comprendió su error y luego se hizo un gran católico.

LA PERVERSIDAD ES OTRA CAUSA

y peor, del odio contra la religión. He aquí cómo resume la sagr. Escritura los sentimientos de la gente entregada a sus pasiones sin preocuparse nada de su eterno destino:

"Dijeron pues los impíos entre sí: corto y lleno de tedio es el tiempo de nuestra vida. No hay consuelo en el fin del hombre ni se ha conocido a nadie que haya vuelto del otro mundo. Pues hemos nacido de nada y pasado lo presente seremos como si nunca hubiésemos sido . . . Venid pues y gocemos de los bienes presentes. Apresurémonos a disfrutar de las creaturas mientras somos jóvenes . . . Coronémonos de rosas antes que se marchiten . . . Dejemos por todas partes vestigios de nuestro regocijo, ya que nuestra herencia es esta y tal nuestra suerte. Oprimamos al justo desvalido. No perdonemos a la viuda ni respetamos las canas del anciano . . . Armemos, pues, lazos al justo, visto que no es de provecho para nosotros y que es contrario a nuestras obras y nos echa en cara los pecados contra la ley y nos desacredita divulgando nuestra depravada conducta. Protesta tener ciencia de Dios y se llama a sí mismo hijo de Dios. Se ha hecho censor de nuestros pensamientos. No podemos tolerar ni aún su vista, porque no se asemeja su vida a la de los otros y sigue una conducta muy diferente. Nos mira como a gente frívola y ridícula, se abstiene de nuestros usos como de inmundicias. Prefiere lo que esperan los justos en la muerte y se gloria de tener a Dios por Padre. Veamos ahora si sus palabras son verdaderas. Veremos lo que le acontecerá y cuál será su paradero . . . Examinemos lo con afrontas y tormentos para conocer su resignación y probar su paciencia . . . (Sap 2 cap). Estas palabras del antiguo testamento son viva realidad también hoy.

¿Por qué blasfeman algunos al pasar frente de una iglesia? ¿Por qué se mojan de las procesiones que ven en la calle? ¿Qué es lo que les pincha al ver la sotana clerical? . . . Los remordimientos son la causa profunda de todas esas erupciones de odio contra las cosas de Dios. El templo, la oración, el sacerdote, todo lo que recuerda a Dios y a la muerte es un duro reproche que les estorba en aquella quietud pecaminosa en la cual quieren ahogar todos los sentimientos y pensamientos santos. No quieren estorbo en su pecado al cual renunciar no son capaces.

La mayoría de las burlas, calumnias y desprecios proferidos contra la religión, los fieles, sacerdotes y contra Dios los fabrica la sensualidad y orgullo o codicia. El hombre entregado a sus pasiones es incapaz de romper las cadenas del pecado, pero, sintiendo el peso de su mala vida, rabia como un perro encadenado, con ganas de romper la cadena.

La ignorancia religiosa, malas compañías y la vida disoluta acondicionan ese estado de ánimo del cual salen esos improperios de la incredulidad. Pero aunque Dios tolera mucho, alguna vez interviene la justicia divina también ya en este mundo.

Frecuentes son los casos como el siguiente: En 1870, cuando Bismarck desencadenó en Alemania una gran tormenta contra la Iglesia Católica, especialmente contra los sacerdotes y obispos, con gran alegría de los enemigos de la Iglesia. También en la fábrica de MacComrich, en Chicago, tuvo eso eco. Un obrero se expresó así: "A mí me gustaría estar allí, para cortar la cabeza de todos los curas" . . . Pocos minutos después quedó la cabeza de él en el mecanismo de un ascensor y toda la fábrica espantada del castigo

Esta clase de cruces al lado del camino son características en Eslovenia.

Križ ob poti. Utrujenega vabi da počije in zmoli Očenaš; obupanemu vlije up za nadaljno pot.

tan patente por los términos hostiles. Horrible fué el accidente, pero más fatal todavía el hecho de haber muerto un pecador sin tener la gracia de poder reconciliarse con Dios. Por odiar a los sacerdotes no ha merecido tal gracia. Aunque no son muchos los "tragacuras" que les toque algún castigo tan espantoso y espectacular, todos se exponen al peligro de morir sin el consuelo de ser atendidos por el sacerdote. Esclavos de sus pecados mueren para condenarse eternamente.

EL ODIO CONTRA DIOS

es la más tremenda causa de las persecuciones. Ya no se trata de la ignorancia ni de la debilidad humana, sino de obra diabólica que se ensalza contra Jesucristo, su Evangelio e Iglesia. Es un Nerón, corrompido hasta el fondo de su cuerpo y alma, que para gozar del aspecto del incendio de Troya hace prender a Roma y luego, estremecido por el furor del pueblo, echa la culpa a los cristianos decretando una persecución bestial.

Es un Julián Apóstata, educado cristianamente, pero renegando de su fe para ahogarla en la sangre de los mártires. Al ver un crucifijo se enfureció, al oír el nombre de Jesús rechinaba. ¡Para qué le sirvió su último gesto, inspirado por el odio, cuando derrotado y herido ya sentía su muerte! Recogió un puñado de sangre que le brotaba del pecho y lo lanzó hacia el cielo en expresión de su última y más horrible blasfemia: "Has triunfado, Galileo".

Es un Voltaire, el calumniador más desvergonzado contra la Iglesia y sus ministros, cuyo lema fué: "aplantar a la Infame" (así calificó a la Iglesia). Demasiado fué el veneno que volcó contra la Iglesia, para merecer la reconciliación final. A pesar de su súplica, de llamarle un sacerdote, murió en la desesperación, pues sus amigos se negaron a llevarse lo diciendo: "¿Cómo, ahora quieres revocar todo lo que dijiste y escribiste antes?"

Y cuántos hay hoy, dignos del Anticristo, vomitando odio contra el clero y todo lo que es de Dios. Les estorban los templos, crucifijos, imágenes sagradas, trajes clericales, enseñanza religiosa . . . Hipócrita-

mente repiten con Judas traidor: "por qué no se convierten esas cosas en plata, para ayudar a los pobres y enfermos" . . . Pero les importan a ellos tanto como a Judas . . . Pues si tuvieran un poco de corazón sincero para los que sufren bien se podrían darse cuenta, que nadie infunde más consuelo a los sufridos que el Evangelio y nadie alivia más a los sufridos que el Evangelio y nadie alivia más a los menesterosos y enfermos que la Iglesia.

Les estorban las hermanas religiosas en los hospitales porque nunca han tenido la necesidad de sentir la bendición de la ayuda de ellas. Gritan contra la enseñanza religiosa, porque no les interesa ver las lágrimas de las madres, cuyos hijos resultaron un inmenso dolor por el embrutecimiento que es consecuencia de la educación atea. Insultan a los curas, sin embargo cuando vienen los momentos de angustia y las traicionan los socios de sus blasfemias, recurren precisamente a los tan odiados sacerdotes y casas religiosas

LOS FRUTOS DE LAS PERSECUCIONES

Ya Jesús anunció como señal por la cual podrán siempre reconocerse sus discípulos: "Si me han perseguido a Mí, perseguirán también a vosotros" (Juan 15, 20). Y San Pablo insiste: que "Todos los que quieren vivir virtuosamente según Jesucristo, han de padecer la persecución".

Si el mundo os aborrece sabed que primero me aborreció a Mí. Si fuerais del mundo, el os amaría como cosa suya . . . Todo eso harán con vosotros por causa de Mi nombre, porque no conocen al Padre que me ha enviado.

Además de la señal evidente de los fieles de Jesucristo es este furor también gran fuente de bendiciones. Las persecuciones son necesarias, pues ellas mantienen y devuelven la orientación obrenatural al clero y a los fieles. Cuando pasan períodos prolongados de calma se infiltra fácilmente cierto relajamiento y secularización en la vida de las personas consagradas a Dios. Las persecuciones son el fuego que purifica.

No hemos pues de acobardarnos ni frente al "qué dirán" ni cuando tengamos que sufrir por la fe. Ya dijo Jesús "No temáis a los que pueden condenar vuestro cuerpo, pues luego ya no pueden dañaros más, sino que temed a los que pueden haceros perder y caer al infierno con el cuerpo y alma. Y San Pedro nos anima: "¿Y quién hay que pueda dañaros si no pensáis más que obrar bien? Pero si sucede que padecéis algo por amor a la justicia sois bienaventurados" . . . Santificad en vuestros corazones a Jesucristo, pronto siempre a dar satisfacción a quien os pida razón de la esperanza en que vivís . . . con modestia como quien

tiene buena conciencia, . . . para que los que murmuran y . . . calumniam vuestro proceder en Cristo queden confundidos. (Pet I 3 cap).

Encima de las nubes tormentosas siempre brilla un atmósfera luminosa. En el corazón de un verdadero discípulo de Jesús reina la alegría en los momentos de las pruebas más duras que pueden probar su fe. Allí tenemos la octava bienaventuranza: "Dichosos seréis, cuando los hombres por Mi causa os maldijeren, os persiguieren, y dijeren con mentira toda suerte de mal contra vosotros. Alegraos y regocijaos porque es muy grande la recompensa que os aguarda en el cielo (Mat 5, 12).

¡PERO CUIDADO UNA VEZ MAS!

Muchas veces es necesario que se desate alguna tormenta de persecución religiosa, ya que tan fácilmente se infiltran imperfecciones y hasta abusos entre la gente creyente y más todavía entre sus ministros, que de los pastores de la grey pueden resultar mercenarios, que les interesen más los bienes terrenos de los feligreses que sus almas . . . Tal situación puede provocar la necesidad de reformas serias. Muy grande es entonces el deber del clero, hacer un examen de conciencia, si han tenido debidamente en cuenta la palabra de Jesús: "Vosotros sois la sal de la tierra. Si la sal se hace insípida ¿con qué se le volverá el sabor? Para nada sirve ya sino para ser arrojada fuera y pisada . . . (Mat 5, 12) . . . No todas las persecuciones vienen inspiradas por el odio contra Jesús . . .

Sin embargo sucede con mucha más frecuencia lo contrario. La razón de la persecución es el odio, pero suele disfrazarse ese lobo con una piel de oveja. Se pone como causa algún defecto del clero y en nombre de la moral, justicia y libertad se enfurecen contra la Iglesia. Ni de lejos les interesa el bien de las almas ni la santidad de clero. Para engañar a la buena gente y así poder causar más estragos en la obra de Dios se presentan como "reformadores" . . . Este es el caso en que tenemos que recordar la palabra de Jesús "Les conoceréis por los frutos" . . .

Para no caer nunca en confusiones y para conservar siempre el verdadero camino de nuestra dicha ha de tenerse en cuenta la verdad principalísima de que el espíritu es más que la materia, que el alma es más que el cuerpo, que la religión es más que la raza, que el cielo es más que la tierra.

He aquí la causa porque triunfó hoy el odio sobre la fraternidad humana, porque unos mueren en la miseria extrema, mientras otros derrochan sin cuenta ni medida . . . El mundo mira, sí, la Cruz, el Viernes Santo con sentimientos políticos, pero no entienden ni el valor de las cruces que acompañan su vida, ni hacen caso debido a su fe.

Bridko obžalovan je preminul

† Poldo Madon

doma iz Podlake, obč. Bate, star 51 let. Pripravil je že načrt za povratek v domovino, pa ga je nenadno zadelo. 14. maja, ko se je vračal iz dela, je po nepaznosti šoferja tako nesrečno padel pri izstopu, da je z glavo udaril in obelžal s tako težko poškodbo, da je rani podlegel v nekaj urah.

Za rajnim žaluje žena Veronika roj. Žbona in hči Eugenia. Doma zapušča še živo mater, 2 brata in eno sestro. V Argentini je bil 18 let. Ustvaril si je prijeten dom z žulji svojih rok in razumnostjo svoje glave. Bil je zidarski mojster.

Maša za raj. (30 dan) bo na Parnalu 16. junija. Zapoje se žalnica.

V Dankovcih so se za vedno poslovili

† Janoš Sapač, star 87 let.

Doma zapuščajo hčere Marijo, Lino in Ano. V Sev. Ameriki je Ludovik, v Argentini pa Fana por. Mlinar in jaz Karel Sapač.

Maša za rajnega bo na Avellanedi.

Tudi so zapustili ta svet.

† Matoš Mikloš, star 75 let

Mrlji so od betega 1943. Tu obžalujejo dragega očeta Jožef, Štefan in Ana por. Lepoša, doma pa Marija, Julka in Tereza.

V Šempasu je umrla naravne smrti

† Rozalija Humar

27. sept. 1944, stara 70 let. Doma obžalujejo mater Ivan, Bernard in Maks ter Marija in Aurelija, ki je v samostanu.

Tukaj pa ostajata hčeri Jožefa por. Špacapan in Ivana por. Paz.

V Kovačevcih v Prekmurju so 21/3 45. umrli

† Mihael Žöks, star 64 let.

Dragega očeta obžalujejo doma Anton in Lojze; v Franciji Delika in Milka, tukaj pa Marija por. Sapač in Anton.

Maša za rajnega bo na Avellanedi 28. julija ob 10 uri.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

PO SNEGU DIŠI.

Naslednji dan sva namenila obisku rojakov. Pohitela sva v Llao-llao. Kljub temu da naju je preganjal dež, sva izpolnila program. Obiskala sva tudi rojaka Kožuha v Puerto Moreno in razne zanimivosti, katerih je tako bogat tisti kraj, kateremu Mar del Plata nima skoro primere, vsaj ne za naš okus. Vajen pisane slike brežičkov, bregov, gorá in dolov, studencev in belih hiš z rdečo streho, zelenih trat in košatega drevja, pisane cvetja in volovske vprege ter ograje iz brun in sto drobnarij, katere pač oko vidi kot čudovite drobce umetne slike, a katerih spomin ne obnovi več v resnični podobi.

V pokrajini južnih jezer so še mnogi gozdovi, ki jih je veselje videti. Nisva imela prilike, da bi mogla pohiteti kaj bolj v notranjost, kjer se nudijo prelestni prizori iz slovenskih planin, a sva hotela vsaj en sprehod skozi gozd. Mogočna debela drevesa cohigue segajo do neba. Krasno drevo je to, podobno mogočnim bukvam po slovenskih gozdovih. Premer debela doseže do 1.50 m, a višina njegova do 50 m. Sadež pa se imenuje Llaó-llao, po čemer so dali ime hotelu, ki stoji na središčni točki jezera Nahuel Huapi. Čez zeleno trato sva bila kar kmalu v gozdu, kjer sva si med praprotjo in grmovjem iskala pot. Postala sva in prisluhnila težkim deževnim kapljam, katere so naju opozorile na stvarnost. Prav nič nisva želela, da nju vjame ploga.

E, pa saj nisva iz cukra, tako sva odločila, sedla na mogočno deblo podrtega drevesa. Bil je že čas kosila. Postregla sva si z dobrotami, ki so nama jih dali za na pot ljubeznivi rojaki v Plaza Huincul . . . Prisluhnila sva pošumevanju gozda in obnovili so se mi davni spomini iz pastirskih let. Le kravjega zvonca ni bilo slišati.

BOVA MOKRA, NIČ DRUGAČE.

tako je vse huje grozilo zato sva pohitela na bližnjo cesto, da vidiva, kje bo kako varno zavetje. Ne daleč sva opazila gosposki dvorec z čudnim križnim vhodom. Ali je to les ali so slonova rebra? . . . Po prevdanku sva slednjič prišla na to, da ni sion, pač pa som. Dva mogočna čekana služita za podboje, manjši zobje so pa za križno mrežo . . . Pa ni nama kazalo modrovati. Bolj pametno je iskati suh streho kot pa moker peč. . . Kar pozvonil sem. Nič se ne gane! Pa poglejva dalje! Streha je pred nama, a kaj nama hasne, če ni nad nama . . . Kar naprej torej. Tedaj je pa zavriščala tolpa psov, da je bilo strah.

Nak, nazaj pa ne! Pred psi že ne. Kar brumno sva držala strnjeno fronto in predno se je kak pes drznil komu pomeriti hlače je že stal pred nama možak, ki je razumel takoj rajin namen in naju kar naprej povabil. Ne le streho nama je dal. Še z mate nam je postregel in nama povedal marsikaj zanimivega. Tisti dvorec je last nekega norveškega Nielsena, in je seveda njegov ponos, da ima tako blizu hiše soma, ki pa ni iz severnega tečaja, kamor hodijo Norvežani na somov lov, pač pa je bil pripeljan iz argentinskega juga. Pejtal naju je mož tudi v malo hišico, ki stoji na gričku nad hišo, ki je prava opazovalnica. Po prvi deževni plohi se je nebo spet nekoliko odprlo in se nam je nudil prekrasen pogled na hotel Llao-llao, na jezera, otoke in gozdove, gore, doline in nasmejane vile, ki so razsejane vsepovsod.

Poslovala sva se od prijaznega paznika in stopala po lepi cesti sprva še v gozdu, potem po jasi, ki obdaja hotel Llao-llao. Spet so se nagromadili oblaki, ki

so čisto zastrli pogled na Cerro Otto: divno ozadje za umetniško sliko: doli na dnu jezerska gladina, zelena jasa, posuta z grmiči in nizkimi drevesi, v tem okviru slikoviti hotel, za njim pa obrisi temnega gozda, nad njim pa grozeči oblaki . . . Pa midva nisva toliko pesnika, da bi pozabila, kaj je vredna suha suknja in koža! . . . Iz tega tudi lahko toča pridel! . . .

Hotel sva našla zaprt na vseh straneh. V oktobru ne dela. Odprt je v zimskih mesecih radi smučanja, oktobra in novembra pa nima nobenih gostov. Brez varhov pa seveda ni, zato sva lahko vstopila in občudovala ne le udobnost katero nudi gostom, temveč tudi premnoge zaklade naravne lepote, katero ima nakopičeno v razkošnih salonih, kjer vidiš v naravi ali v sliki živali in rastline tiste zone. In če je gostom prenalno, da uživajo lepoto razgleda na prosto oko, imajo pa tudi teleskop, s katerim lahko slede pota izletnikov, ki hite na Tronador, in če se jim zdi premajhna zemlja, lahko teleskop obrnejo tudi na luno in na planete.

V bližini je še več drugih hotelov, posebno pa mnogo zasebnih vil in krasna kapelica, kjer je v poletnih mesecih redna služba božja.

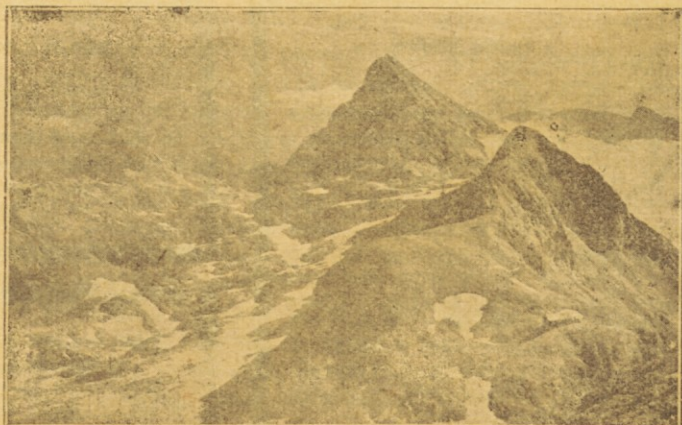
Zatrobil je pulman za odhod. Grozeče je viselo nebo. Vstopila sva. Ravno smo pognali, pa se je tako neusmiljeno vtilo, da je cesta pod nami tekla kakor reka . . . Zares je menda prav na naju čakalo. Med tem so vstopili potniki do kože premočeni . . . Šele v Puerto Moreno se je dež unesel. Spet se je razmaknilo nebo. Na eni strani nas je pozdravljala "Playa bonita", na drugi pa rdeče strehe vojašnic, v katerih je menda zasnoval že pred leti svoje reformne načrte sedaj izvoljeni predsednik Perón . . . Spet nas je objel gozd, pa že smo spet planili skozi odprto jaso, mimo hišice, ki je slična slovenskemu domu, po gladki cesti urezani v starmi breg, mimo hotelov, nad obalo, kakor da se hočemo zaprašiti v jezero, pa že nas je pozdravilo mesto Bariloche . . .

Da bi ta slika ostala prav do neizbrisnega zapisana, je poskrbela Lukmanova žena, ki nam je priredila veselo večerjo, pri kateri se je zbralo nekaj več rojakov in smo ne le katero rekli temveč tudi zapeli. Tako sva se zadržala, da sem jaz dobil vrata že zaprta v župnišču in sem moral kar — čez plot skakati . . . Pa da ne bo kaj pohujšanja, naj povem še to, da smo bili tudi za tak slučaj že naprej dogovorjeni!

Naslednji dan je bilo treba še nekaj. Ladja Victoria Modesta ima vsak teden dve vožnji na Puerto Blest. Od tam gre naprej zveza v Čile. Tisti dan je

Un aspecto de las montañas eslovenas.

Pod Jalovcem: blizu izvira Soče. Dolina Trenta.

bila tudi ta pot na vrsti in sva jo tudi midva izrabila. Nemilo je tulila burja zjutraj in gosta megla se je gnala proti vzhodu . . . Malo vabeče je bilo to vreme, toda tega pa tudi ne, da bi se človek ustrašil vremena! Pogumna dalje.

Torej na ladjo! Tako je rezala burja, da bi odnesla ušesa, če bi ne bila priraščena. Zato sem pa seveda moral klobuk kar krepko stisniti . . . Kmalu se je ladja ganila in jo junaško rezala proti besnečemu vetru. Poskusil sem kljubovati na krovu, pa je bilo odveč. Vsak hip se je vsul v obraz pljuski dežja kakor bič in prsti so mi odreveneli, zato sem raje stopil za varno okno in od tam opazoval, kako so se megle za hip razmaknile in pokazale pogled na bele snežnike, pa spet zajtrle pogled na strme bregove na eni in na nasmejjane vile na drugi strani.

Kdo bi mogel popisati vse vtise takele romantične vožnje, katere smo se vdeležili samo 4 potniki . . . na ladji, ki ima prostora za 150 v vsej udobnosti. Kdo je pač tak prismodé, da v takem vremenu tišči na pot, ki je ne le nevšečna temveč celo nevarna? Meni je ni bilo žal. Posebno ne, ker sem ves čas imel skrito upanje, da bo zdaj zdaj zamrgolelo v ozračju in bom doživel snežni metež . . . Tam gori v višini brez dvoma mete, tako sem ugibal. Tamle tisto drevje je vse upognjeno pod težo svežega snega, ki je komaj nekaj ur preje padel, tako sem opazil na vznožju romantične gorske skupine "Tres Hermanos". Pač je dišalo po snegu in tudi videli smo ga, toda snežnega meteža pa ni bilo, čeprav sem o njem tako sanjal.

Za hip sem skočil na obrežje, kjer sem videl "gondolo" (pulman) ki vozi do jezera Frias, od koder gre potem cesta v Čile, pa že nas je klicala ladja, ki se ji je mudilo nazaj, kajti ob 14 uri že odide vlak proti Buenos Airesu. Tudi za nazaj je bilo malo potnikov. Veter, ki nam je bil preje nasproten, se nam je krepko uprl v hrbet in smo brzeli kot puščica. Tudi ozračje se je vse bolj odprlo, tako da je bilo že prav jasno, ko smo bili ob 13 uri v Bariloche.

Še en zbogom in hvala lepa za posojeno suknjo, pa sem odhitel na vlak. G. Rubeša je ostal še za kak dan, jaz pa čez Ñirihucu in Pilcaniyeu

VLAK JE OPEŠAL IN ŠE KAJ . . .

Za mano je ostala prelestna dežela južnih jezer. Vse bolj žalostna postaja pokrajina. Iz dalje še pozdravlja jo snežni vršaci, še je videti tja nazaj dolinice in bregove v svežem zelenju, toda pred nami žaluje mrtev svet, ki komaj da skromno pašo ovcam . . . Malo preje mi je še dež pljuskal v obraz. Na jezeru imajo v tistih mesecih skoro vsak dan dež, 100 km bolj vzhodno pa čemi suha puščava. Zgrmeli smo nekajkrat tudi čez most; morda je bilo kaj vlage v strugi, toda reke, ki bi tekla, ni na 700 km dolgi poti vse do Viedme, kjer je Río Negro.

Lepa dežela je ostala zadržaj. Ni bilo kaj več gledati. Pa so sopotniki poskrbeli za veselje družbo. Res sem bil komaj 2 dni v Bariloche, toda že je bilo med sopotniki mnogo znancev, s katerimi sem sedel k mizi v vlakovi obednici.

Ingeniero Jacobacci . . . Bilo je že noč. Kar dobro smo vozili do tam in tudi takaj je bil razgovor tako živahen, da sem se šele čez čas zavedel, da nekaj ni v redu. Že 2 uri stojimo! Kaj pa je?

Čakamo na vlak, ki ima proti iz Esquelu. 200 km bolj južno od tam leži važna vojaška postojanka, pa tudi pomembno gospodarsko središče Esquel, ki postaja tudi zelo privlačno letovišče. Leži namreč daleč notri v gorah, kjer je toliko dežja, da je dan tudi za človeka življenje. So veliki gozdovi in bogata ovčjere-

ja . . . Prav tisti dan so se vračali vojaki, ki so doslužili rok; menda so si naložili preveč prtljage, pa tudi bilo jih je več kot zmora nadušljivi železni konj. Ponekod je tri precej strm. Poseben vzrok za morebitne zamude je pa tudi, ker tam je železnica speljana tako, da ne gre v viugah, temveč zapelje naprej, potem pa ritensko vzame pot nazaj v višino. Tisti dan je bil siromak tako preobložen, da je imel cele štiri ure zamude, ki so seveda tudi naš vlak zakasnele za več kot 2 uri.

Bila je že pozna noč in že davno končana večerja, ko smo slednjič vendarle zganili dalje . . . Pa v živahnem razgovoru smo se komaj zavedeli te nevšečnosti.

"Poslušajte gospod" . . . vedno znova in znova . . . Ravno tiste dneve je vse vrelo radi politike. Prav tiste dneve v oktobru je bil velik halo v Buenos Airesu, s strojnicami in puškami in kdo ve s čim še . . .

Da se duhovni ne smejo mešati v politiko, to so mi dokazovali in jaz sem jim tudi prav dal. Samo treba je vedeti kaj naj se pod politiko razume.

"Ali je politika, če pridigamo poštenost in pove-mo, da je svobodna ljubezen zmota, da je ločitev zakona zločin proti svetosti zakramenta in proti postavi božji ter da je nesreča za človeško družbo".

To ni politika. To je prav, so mi priznali.

"In če zahtevamo, da mora biti poduk v šoli na verski podlagi ali je to politika?"

To jih je pa že motilo. Da so tudi judje in protestanti in druge vere, ki jih je treba upoštevati in . . .

Pojdite in učite vse narode, je naročil Jezus Cerkvi. In je naročil zato, ker če bodo učili drugi ljudje po svoji človeški modrosti, bodo zapeljali ljudi v zmoto. Samo božja beseda je nezmotna in če hočejo ljudje človeštvo urediti brez Boga zaidejo v nesrečo. Ali rabimo zato še dokazov danes, ko vidimo vsa hudobijo, nasilje, krvoččnost, umazanost in nepravilnost prestane vojne in sedanji povojni kaos? . . . Ali si mar niso ljudje kot zverine in prav zato, ker nočejo postaviti evangelija na čelo ustavam in na zeleno mizo, kjer naj se naredi narodom mir. Nas, duhovnike, je poslal Gospod za učitelje vsem in kadarkoli narodi hočejo drugače, je to njihova katastrofa.

Vaša beseda je prava, toda duhovniki ne delajo, kot bi morli in tudi med seboj si niso vsi edini . . .

Stara zgodba! Seveda nismo svetniki. Žalostno! Pa bi morali biti in je naša dolžnost, da se kar najbolj potrudimo da bi bili. Zato pa vreden duhovnik nikoli ne gre proti nikomur, kateri ga dobronamerno opazoval na njegove napake. Saj ste vsi dolžni, da nam pomagate, da bi bili v resnici to, kar nam je Gospod Jezus naročil: Luč svetá in sol zemlje! Če pa je kak duhovnik, kateri ni vreden vzvišenega mesta, na katerega je postavljen, je napaka njegova, ne pa celega duhovskega stanu . . .

Graje je vreden in je storjena usluga božji stvari, če se stopi na prste takemu. Nikakor pa ne zakričati, da "farji so lumpi" . . . Ljudje smo, in le z neprestanim bojem proti človeški slabosti, ki je v nas in pa z molitvijo in božjo pomočjo je mogoče, da se duhovnik vzdrži na pravi višini. Hudič se pač na vso moč prizadeva, da bi ravno duhovnike zavedel v krivo, ker z duhovnikom pade vedno tudi mnogo vernikov . . . Mesto da nas ljudje obrekujejo bi morali moliti za nas, pa bodo vredni te sreče, da bodo imeli dobre duhovnike in s tem dobre učitelje in voditelje.

Duhovnik mora pokazati ljudem, kaj je prav in kaj je napak. Tisti seveda, kateri se pri tem čutijo prizadeti, bodisi, ker ne morejo več tako izkoriščati nebrambnega, ali ker ne morejo priti do korita, kjer bi iskali sebe, ne pa narodov blagor; tisti ki čutijo, da

je jasna duhovnikova beseda razkrinkala njihove sebične, častihlepne in morda brezbožne namene, takoj skriče: far se vtika v politiko . . .

O, da. Ko bi politiko vodili pošteni ljudje, bi duhovniku nikdar ne bilo treba na pomoč žrtvi političnih spletkarjev. Ker pa smo duhovniki po veri in po ljubezni dostikrat primorani govoriti, da se obvarje narod pred časno in večno škodo, nas politikuni črtajo in obrekujejo . . . Nič za to. Tudi Gospoda Jezusa so.

Tako smo razpravljali pozno v noč, dokler niso slednjič vsi spreumeli, da je treba vedno imeti pred očmi, da je duša več kot telo, da je življenje več kot kos kruha, da je nebo več kot zemlja! Zato je pa naravno, da se včasih križajo duhovni in telesni interesi in to dela videz vtikanja duhovnikovega v stvari, katere si prilaščajo politiki kot svoje. Kdor pa razume življenje, kakor ga je razumeti treba, da živimo na zemlji zato, da bi postali vredni nebes, bo pa vedno stvari prav umel in doumel tudi to, da je navadno ravno narobe res: Ne da se farji vtikamo v politiko, temveč da se politikuni mešajo v svete stvari, katerih niti ne poznajo in ki niso nič njihova stvar.

Med tem smo pa drdrali dalje. V kabini sem si odprl okno do vrha in nato še sam mislil dalje . . . Južni križ je blestel sredi jasnega neba. Res, vse polno je razsejanih zvezd. Toda med vsemi takoj najdeš križevno zvezdno skupino . . . Tako je tudi v življenju:

Kdor hoče videti, kdor noče biti slepec, se mora poklaniti pred Bogom, pred Cerkvijo in pred križem . . . Kdor pa si zatiska oči in sam sebi taji, to kar bi si rad prikril, bo nekoč le moral skloniti svoje prevzetno čelo. Da bi le ne bilo prepozno!

Brzo smo se gnali in do 8 ure zjutraj popravili že 1 uro zamude, a ena ura nam je ostala od tedaj vse do konca.

27. oktobra, o poldne sem bil srečno doma.

Durante los 10 años hubo en Avellanedo muchos actos religiosos gratos. He aquí un recuerdo de uno: La Primera Misa del R. P. Visković.

Dve leti bo že, ko smo slavili dogodek, ki ga spominja slika.

Prihitite rojčki na Avellanedo v 16 jun. na desetletnico naše službe božje.

Los Santuarios Marianos Eslovenos

El pueblo esloveno, tan profundamente devoto de María también tiene algún detalle hermoso, para contribuir al grandioso homenaje que a Nuestra Señora ha de tributarla la Argentina en este año Mariano. Presentaremos pues a nuestros lectores los principales santuarios de la Virgen en Eslovenia. Empezaremos con el más famoso que es

MARIA AUXILIADORA EN BREZJE

Eslovenia es un paraíso por su belleza natural. Los ricos campos surcados por caudalosos ríos, bordados por majestuosas montañas en las cuales se internan pintorescas quebradas con prados, bosques y lagos . . . son como una sonrisa del Creador que tan abundantemente desapareció por allí su bondad.

En un punto de los más hermosos parajes eligió Nuestra Señora el lugar principal de su generosidad maternal con el pueblo esloveno. Es a unos 50 km de Ljubljana, capital esloveno entre campos exuberantes de verdor, a los pies del majestuoso Stol, ubicado en el punto medio entre tres ciudades medioevales: Kranj, Radovljica y Tržič, a unos 20 km de Bled, lugar famosísimo de verano.

En Brezje (entre abedules) existía antaño una iglesia perteneciente a la parroquia de Mošnje. En 1800 edificó el párroco Urbano Ažbe una capillita lateral, dedicándola a María Auxiliadora pues el Papa Pío VII estimuló mucho la devoción a esta invocación de la Virgen en acción de gracias por la mucha protección especial que recibió la Iglesia en esa época de tantos peligros para la fe y la moral. Se fijó entonces también el 24 de mayo como fiesta de María Auxiliadora.

Unos años más tarde, durante la ocupación napoleónica de Eslovenia, se hallaba preso el famoso pintor Leopoldo Layer, acusado de falsificador de billetes de banco. En su angustia recorrió a María Auxiliadora, prometiéndole el cuadro más bello que pudiera hacer, para que lo salvara de ese trance. Con las manos encadenadas se dió al trabajo y María aceptó benigna su noble intención. Una vez librado, terminó el cuadro y lo regaló para aquella en 1814.

El cuadro es una maravilla. Emanaba tal dulzura que inspiraba confianza ilimitada, fiel expresión de la gran fe que animaba al pintor en esos momentos de angustia. ¿Quién hubiera dicho las intenciones grandiosas que tenía Nuestra Señora con ese cuadro? Es como para infundir esperanza a los ya desesperados. Efectivamente el cuadro empezó a ejercer la misión que le deparó la Virgen. La antes casi desconocida iglesia se vió cada vez más concurrida y se habló de milagros.

En 1863 un milagro llamó la atención pública en tal forma que tuvo que intervenir la autoridad eclesiástica. El hecho resultó un milagro fuera de discusión. Una joven de 18 años, María Tavčar, epiléptica y con el pié torcido y duro, buscaba inútilmente la salud. El doctor Tomás Pirc, en Tržič, le declaró: "Mi querida, eso lo puede curar sólo Dios". Se decidió la joven a recurrir a María Auxiliadora. Durante la misa depositó en su oración y sus lágrimas una fe ilimitada. En el momento de la consagración sintió un alivio y con gran asombro pudo mover el pié paralítico. Más todavía: se levantó, dejó caer las muletas entre la admiración de los presentes. Volvió a su casa en Begunje caminando sin ninguna molestia ni apoyo ajeno. Eso aconteció el 22. de sept. 1863.

Al correrse la voz de este milagro, se animó otra joven, María Janc, de 22 años. Sufría un mal en los huesos cuya consecuencia era un pié torcido y atrofiado. Se hizo llevar a la misma iglesia tan confiada en la ayuda de María, que se llevó también el zapato para el pié que no podía calzar. Así se presentó con las muletas a las 3 de la mañana pidiendo al sacristán que le abra. Se acercó la enferma al cuadro y suplicó fervorosamente a la Virgen que le sacara esas muletas y las pusiera entre aquellas, que son documento de su bondad maternal con los pobres sufridos. Tres veces se arrastró en derre-

Čudodelna podoba Marije Pomagaj na Brezjah. Začetki božje poti segajo v l. 1814. Romanja se se začela 1863.

dor del altar, decidida de continuar, hasta que fuera oída. No fué menester más. De golpe sintió ablandarse su pié duro y al levantarse se sintió curada. Tanto la impresionó esto, que se cayó desmayada. Se despertó recién cuando empezó a entrar la gente, que quedó asombrada al enterarse del suceso.

Estos dos milagros, examinados por la autoridad eclesiástica, han ejercido enorme impresión en toda Eslovenia. De todas partes empezaron a acudir los sufridos. Siempre más milagros engrandecían la gloria de María en tal manera que hubo necesidad de una iglesia más grande. En 1889 se colocó la piedra fundamental de una grandiosa basílica y las necesidades espirituales de los peregrinos impusieron también el problema de los sacerdotes, pues el ciclo de la vecina parroquia ya no podía más. Se autorizó a los franciscanos, para que se encargaran del santuario. Centenares de miles de peregrinos acudían anualmente a Brezje, para encomendar sus asuntos a "María Pomagaj — "María Ayudad", como denominó el pueblo a la invocación de María Auxiliadora en el cuadro de Leopoldo Layer.

El día más grande de María Ayudad fué 1. de sept. de 1907, cuando el obispo Mons. Dr. Antonio Bonaventura Jeglič coronó a María Ayudad y al Niño Jesús en nombre del Papa Pío X, rodeado de más de cien sacerdotes y 30.000 fieles.

Así resultó este santuario el punto central de la devoción mariana en Eslovenia. Miles de objetos votivos son, no sólo testimonio de la gran devoción, sino también documentos de la realidad expresada en la oración — "Acordaos o Santísima Virgen, que jamás se oyó de Ti . . ."

Durante esta última guerra fué trasladado el cuadro a la catedral eslovena de Ljubljana, donde inspiraba confianza al pueblo en los años más angustiosos de su historia. Ella fué también dirigida la consagración de Eslovenia al Corazón de María. En estos momentos de confusión que todavía angustian al mundo y al pueblo esloveno, es a Ella a la cual levantamos todos nuestra confianza.

NO SE OLVIDEN DE LOS NECESITADOS EN EUROPA. MANDENNOS ROPAS Y DINERO PARA ELLOS.

NUESTRA REVISTA NECESITA SU AYUDA. ¡CONSIGANNOS SUSCRIPTORES! CUOTA ANUAL ES DE 3.— \$. ¡MANDENNOS DONACIONES!

Selo na Vipavskem - Mar del Plata

Sporočam vsem rojakom in prijateljem žalostne vesti od doma:

Moj brat **Franc Bavčar** je umrl 19. 2. 43. doma, star 52 let na poslednjih prejšnje vojne. Njegov sin **Zdravko** je bil poslan v Rusijo, od koder se ni vrnil. Star bi bil 30 let. 26 letni **Slavko** je zgubil življenje ubit v Dachau. Za te in za vsakinjto **Antonijo Bavčar**, katero je že tudi Bog vzel, bo sveta maša na Paternalu 30. maja, na Vnebohod, ob 10 uri.

Zapeta bo tudi žalostinka.

Vse prijatelje in znanke vabi
Anton Baučar (Vrčev)
iz Sela 21.

Iz Černič na Vipavskem je prišla žalostna vest

† **Leopolda Ušaj, roj. Bovcon**, je za vedno zapustila solzno dolino 15. 10. 1943, stara 75 let. Doma zapuščala sinove: Jožeta in Poldeta. Tukaj obžalujejo ljubljeno mater: Mario, Janko in Dora por. Soban. V Braziliji pa Francelj in Marta por. Soban.

Maša bo na Paternalu 7. julija z žalnico.

V Selu na Vipavskem je za vedno zatislil oči

† **Franc Mihelj**.

Malo preje je padel kot žrtev sin Francelj, 1944 mu je sledil oče, ki je umrl doma. Zapuščala doma sina Medarda in snaho z družino, hčer Danico, tudi poročeno, snaho, vdovo rajnega sina Franca.

Tukaj žaluje hčer Angela por. Baučar.

Maša za oba rajna † Franca Mihelja je bila 5. maja na Paternalu. Zapel je rajnima prijateljima žalni zbor.

V Častiljevi starosti 78 let je umrl

† **Anton Koglot**

9. nov. v Vertobji pri Gorici. Žalostna vest je prišla šele sedaj. Dobri oče zapuščala doma sina Mirkota, hčer Štefanijo sedaj vdovo Soban, v Mariboru živi Jožef, učitelj, med vojno pregnan, sedaj spet na svojem mestu. V Argentini žaluje sin Franc Koglot z družino.

Maša za rajnega bo pri sv. Rozi 28. julija ob 12 uri.

V Velikem dolu na Krasu je umrl

† **Andrej Konte**

30. jan. star 78 let. Za dobrim možem žaluje vdova Marija, sin Andrej, hčere Bogomila por. Kosmina, Cveta in tukaj obžaluje dragega očeta Natalija por. Skok.

Hči † **Slavica por. Pipan**

v Svetem pri Komnu, je bila odpeljana v Nemčijo, od koder se ne bo več vrnila. Zapuščala doma 2 otroka.

Maša za oba bo pri sv. Rozi 21. julija ob 12 uri.

V Lokvi na Krasu obžalujejo bridko zgubo

† **Silvester Rožanc**,

komaj 17 leten je padel kot žrtev za domovino. V Trstu so ga sežgali. Tukaj obžalujejo rajnega nečaka stric Anton in teta Marija por. Mavec in ujec Štefan Mavec.

V Rupih pri Mirnu je v Gospodu zaspal

† **Ivan Ožbod**

6/2 43, star 85 let. Doma žalujeta sinova Rudolf in Ivan, ter vsakinjta vdova Jožefova. Tukaj žaluje hči Tezija por. Malič.

Maša za rajnega bo pri sv. Rozi 14. julija ob 12 uri.

Č. G. IGNAC KRESLIN je bil prestavljen v Cartagena v Kolumbiji. Pošljite pozdrave vsem rojakom in pišite:

To je prvo pismo, ki ga pišem iz tega mojega novega mesta. In je za Vas, ki ste kaplan, duhovni skrbnik in oče, domovinsko žarišče, vseh Jugoslovancev v Južni Ameriki.

Cartagena ima 100.000 prebivalcev. Ima lep zaliv; večina hiš in zgradb je na dveh otokih radi tega spominja na Benetke. Zavarovana je zelo ogromnih, do 15 m širokih zidov. Zgradili so jih Španci v obrambo naselbin, posebno pa zlata, ki so ga prinašali sem iz vseh drugih krajev, proti piratom in Angležem . . .

Podnebje je vedno zelo vroče.

Je še precej črncev, potomcev tistih katere je krstil Sv. Peter Klaver in so jih prevažali iz Afrike Španci za težja dela. Sto nična cerkev je zelo lepa. Cartagena je ena izmed štirih nadškofij Kolumbije. V Cartagena se hrani truplo Sv. Petra Klaverja.

V kolumbijski narodni zgodovini je zlato zapisano njeno ime: "junaško mesto — ciudad heroica"! Mnogokrat je bila oblegana od piratov, Angležev, Francozov, Nizozemcev in potem od samih Špancev v osvobodilnih bojih. Vedno proti vsakemu, se junaske borila. Prva je proglasila popolno neodvisnost od Španije, 11-XI-1811.

Kakor sem Vam bil že napisal, po Bogoti me je videl za šest mesecev Medellin. Zdaj sem pa prišel v to mesto. Do Barranquille v zrakoplovu; tam sem se mudil tri dni. Po 10 letih sva se spet videla z g. Hanzelićem. Od tod, 140 km, po lepi asfalti rani cesti v eni "chiva". Morje (se vidi na vse kraje) je samo petdeset metrov daleč; molim brevir gledajoč morje, če že ne na sami obali. Je to njegovo jugoslovansko bučanje? Bo tako silno, junaske naše jadransko morje? Pozdravlja Vas srčno Ognjeslav Kreslin. Salesiano - Plazoleta de las Bóvedas - Cartagena - Colombia.

NEKAJ ZA STARIŠE

ČTIVO.

Vzgojne knjige govore povečini o zunanjih vplivih in pomočkih, ki izobrazujejo um, odvrtaajo voljo od slabega ter pripomorejo do kreposti in vrlin; o samovzgoji se redko sliši bodrilna beseda.

Kolikor manj je zunanje vzgojne pomoči, toliko nujnejša je potreba samovzgoje. Sam svoj vzgojitelj mora biti končno več ali manj vsak človek; saj bo v resnici trajno le v toliko napredoval v popolnosti, v kolikor bo svoji volji gospodar, kolikor bo krotil slaba nagnjenja in brzdal domišljijo, v kolikor se bo ogibal pokvarjene in razuzdane tovarišije. Samovzgojo izdatno podpirajo zlasti lepi zgledi čednostnih oseb; na njih se najlažje opazijo prikupljive lastnosti in kreposti, ki jih človek sam nima.

Najlažji in najcenejši pomoček samovzgoji je čtivo; samo križ je, ker zlasti mladi ljudje dostikrat ne znajo ločiti pšenice od ljuljke. Poglejmo, kako močan vpliv ima knjiga.

Da je človek dober ali slab, tega ne moremo pripisovati samo enemu vplivu; vendar pa lahko rečemo, da se ravna notranja vrednost človekova po tem, ali je veren in ali je npravstven. Oboje je v prvi vrsti sad skrbne odgoje v družini; zavisi pa tudi od čtiva. Znan je pregovor: "Povej mi, s kom se pečaš, in povem ti, kdo si."

Tudi knjige, časopisi so družba. Ko čitaš, občuješ s tem, ki je knjigo spisal, in sicer tolikokrat, kolikorkrat vzameš knjigo v roko. Tudi tu velja rek: Povej mi, s kom občuješ, in povem ti, kakšen si in kakšen boš postal. Neizpodbitna je resnica, da se bralec navzame kaj hitro mišljenja in naziranja pisateljevega. Če posegaš po dobrih knjigah in časopisih, se boš navzel le dobrih in plemenitih nazorov; s slabim berivom boš dosegel vprav nasprotni uspeh.

Čtivo ima čudovito moč na bralca osobito vsled tega, ker je človeku nekako vrojeno, da sprejme to, kar čita, kot trdno zanesljivo resnico, ki se ji ne sme ugovarjati. Toda, ali ni med ljudmi polno zmot? Ali ni le preveč pisateljev, ki se jim je razbila in razsula ladja vernosti in tavaajo v zmotah ali pa so zabredli celo v brezverstvo? Ali je možno, da bodo spisi takih mož versko neoporečni? Če pri kom, se pri brezvernih ljudeh udejstvuje stari rek: "Česar je polno srce, rado iz ust gre." Brezverec se bo izjavljal tudi v svojih spisih o veri in verskih zadevah kot o nečem, ki nima nič veljave in pomena, za kar se — o njegovi sodbi — ni treba brigati. Bralci pa sklenejo s pisateljem nekako duhovno prijateljstvo — in prva nesrečna posledica takega branja je, da izgine spoštovanje do vere in do vsega, kar je z vero v zvezi. Nevarnost nevere se bliža potem z neopaženimi, a urnimi koraki.

Nekatere knjige naravoslovcev so n. pr. navidez skoraj neoporečne; a prav v njih je včasih skritega veliko strupa, kakor n. pr.: če govore o večni snovi, o praploditvi, o zaporednem razvoju vseh stvari ne vpoštevaje Stvarnika, itd. S tem pa ni rečeno, da so vsi učenjaki-naravoslovci brezbožneži ali bogotajci. Nasprotno! Večinoma so med njimi prav globokoverni in tudi verskoživeči strokovnjaki. Učenjak Dennert je v tem oziru presojal življenje naravoslovcev vseh časov, pa se je prepričal, da je bilo med 300 znanstveniki te vrste samo 20 nevernih, oziroma omahujočih; 38 je bilo med njimi takih, da se o njih ni mogel naravnost izjaviti. 242 pa je bilo odločno vernih.

Louis Pasteur († 1895), učenjak prve vrste, ki je prvi razkril svetu, da povzročajo večino notranjih boleznih silno majhna živa bitja (bacili), je bil globoko-veren katoličan. Ko se je neki njegov učenec čudil, ka-

Sporočam vsem rojakom žalostno vest.

† Sestra Domitila Graj
rojena v Gor. Bistrici v Prekmurju je zapustila solzno dolino stara 45 let. Pred 25 leti je vstopila k šolskim sestram v Slov. Bistrici in je potem delovala v Golniku pri Trziču, kjer je bolnica za jetične. Doma še žive stariši, bratje Martin in Joško ter sestrè Tereza, Matilda in Verona. Maša za rajno bo na Avellanedi 14. julija ob 10 uri.

Anton Graj, brat,
Marija Kustec rojena Graj, sestra.

Vse prijatelje in rojake vabi k sv. maši za

† Karel Črnko

našega sina, ki je 5. apr. 1945 zgu-
bil življenje od eksplozije granate.

Sv. Maša bo na Avellanedi 9.
junija ob 10 uri. Zapoje se tudi ža-
lostinka.

Štefan, Ana in Roberto Črnko

ko more biti tak učenjak tako versko prepričan katoličan, je odgovoril Pasteur: "Prav zato, ker sem veliko študiral, sem veren kakor Bretonec (francosko pleme, ki slovi po izredni pobožnosti); in če bi bil še več študiral, bi bil brez dvoma veren, kakor Bretonka."

Zelo nevarne so seveda nenravne knjige in vsi spisi, ki žalijo najlepšo čednost. Kdor išče opore za samovzgojo v takem čtivu, je podoben človeku, ki se z blatom umiva. Romani, ki nimajo izrečno krščanskega značaja — kar se spozna po pisatelju —, so večinoma kolikortoliko nenravni. Navadno se v njih razpravlja o čutni ljubezni na način, ki ne ustreza krščanski-mu čutu, marveč vzbuja le pohoto in slabe nagone. Iz takih povesti zveni kriv nauk, kakor da se pri opisani ljubezni ni treba brigati ne za božje in ne za cerkvene zapovedi. Celó nečistost se na razne načine zagovarja in opravičuje. Ako se pa takozvani ljubezni (v romanu) stavi ovira ter vsled tega "junak" ali "junakinja" izvrši samomor, se ta grešni čin proslavlja dostikrat kot nekaj junaškega, velikega in plemenitega. Kdor se iz takih spisov uči in "izpopolnjuje", mora polagoma izgubiti vse pojme o tem, kaj je dobro, kaj slabo. Glava bo potem seveda prepojena z grešnimi predstavami, srce pa razbegano. Nešteto mladostnih oseb zajde v mlakužo greha in v propast vprav vsled čitanja takih stvari.

Iz švicarskega jezera Wallersee so pred leti potegnili mrtvo truplo priletnega moža. Na obrežju je ležala knjiga "Der Diamantenraub" — roman poln grozot. V knjifi so bile zapisane s svinčnikom te-le besede: "Na tem kraju se me je lotilo veselje, da si končam življenje. Pojdite in tudi vi tako storite. Kirter. Bavarsko." — Ni dvoma, da ga je čitanje spravilo v nesrečno smrt.

Pa saj nam ni treba hoditi po zglede v tujino! Početkom junija 1920 je bil v Ljubljani obsojen mlad učenec z učiteljšča J. P. Porota mu je odmerila težko ječo 8 let, ker je zastrupil dijaka-gimnazijca. Pri prvi preiskavi je nesrečni morilec izjavil, da je zanemarjal sv. mašo in da je rad prebiral slabe knjige.

To je samo nekaj zgledov, ki pričajo dovolj glasno o resničnosti zgorajšnjih trditev.

Svetemu Cirilu in Metodu

METOD TRETJIČ V RIMU

Lahko si mislimo, kako je vse to bolelo Metoda. Knez naroda, kateremu je veljalo vse njegovo delo, ga toži in pismo s to tožbo proti njemu, domačemu nadškofu-metropolitu in papeževemu legatu, zaupa tujemu, navadnemu duhovniku, nasprotniku, da ga nese papežu v Rim.

Tudi papežovo pismo, odgovor na to tožbo, je s svojo ostopostjo moralo žaliti nedolžnega Metoda.

Vendar je pokorno odhitel v Rim.

Papež Janez VIII, isti, ki ga je bil s svojo odločnostjo rešil iz triletne ječe, ga je najprej nekam hladno sprejel. Tožbe niso bile tako malenkostne, da bi ob njih papež mogel ostati brezbrizen, ali kmalu se je uveril, da se Metodu godi velika krivica. To smemo sklepati iz pisma, ki ga je po Metodovem obisku poslal Svetopolku v letu 880.

Po zelo laskavih uvodnih besedah na naslov kneza, — vidi se, da Metod se ni poslužil orožja, da bi sebe pral, s tem da bi obtežil Svetopolka, — pravi papež, da je prečastitljivega nadškofa Metoda v zboru škofov zaslišal in da ga je našel v vseh cerkvenih naukih pravovernega. Radi tega mu potrjuje vse njegove dosedanje pravice in jim ga iznova pošilja, naj nadalje oskrbuje izročeno mu cerkev. Oni naj ga pa sprejmejo kot svojega pastirja s pristojno častjo, s spoštovanjem in z radostnim srcem.

Diakonom in duhovnikom vsake vrste, naj si bodo Slovani ali naj pripadajo drugi narodnosti, ki prebiva v mejah Svetopolkove države, ukazuje, naj bodo v vsem Metodu dani in pokorni. Če se bi pa drznili delati prepire in razkol kot nepokorni uporniki ni če bi se po drugem opominu ne poboljšali, naj se kot sejanci ljuljke izženó iz moravskih cerkvá in pokrajini po navodilih, ki jih je izročil Metodu.

Papež izrečno potrjuje SLOVANSKO BOGOSLUŽJE in hvali slovanske črke, ki jih je izumil modri Konstantin, s katerimi naj bi se Bog slavil, veleva, naj se v tem jeziku oznanjuje nauki in dela Kristusova. V vseh jezikih namreč je treba hvaliti Gospoda, kakor nas opominja sveto pismo, in ne samo v treh. Zdravi veri in zdravemu nauku nikakor ni nasprotno, ako se pojejo sveta maša in druge molitve v slovanskem jeziku, če se v njem berejo evangeliji in berila, ako so dobro prevedeni. Bog, ki je ustvaril tri glavne jezike, hebrejskega, grškega in latinskega, je tudi druge jezike ustvaril v svojo slavo. V vseh cerkvah naj se evangelij bere najprej v latinskem jeziku in potem v slovanščini. Sledé razne misli Ciril-Methodovega programa in navodila, ki jih je bil dal že Hadrian v svojem pismu iz leta 869. Konča papež te svoje odredbe z značilno opombo: "Če je pa Svetopolku in njegovim sodnikom latinska maša bolj všeč, naj se zanje opravlja božja služba v tem jeziku."

Iz te opombe jasno sprevidimo, da Svetopolk in nekateri

njegovi plemiči niso bili vneti za slovansko bogoslužje.

Iz pisma izvemo, da je Svetopolk bil poslal nemškega duhovnika Vihinga papežu s prošnjo, naj bi ga posvetil v škofa nitranske cerkve. Papež je Svetopolkovi želji ustregel, ali novemu škofu tudi ukazal, da mora biti v vseh stvareh Metodu pokoren, kakor naroča cerkveno pravo. Sveti oče je pripravljen posvetiti še enega škofa za Moravsko, da bi Metod mogel potem sam po potrebi posvetiti druge škofove z asistenco ter dveh novih škofov.

NEMŠKI ŠPLETKAR VIHING

Kakšno vlogo je igral ta Vihing, ki ga je papež na predlog kneza Svetopolka posvetil v nitranskega škofa?

Kralj Karlman (877-879) je bil okoli leta 876 prepustil upravo Karantanije in Panonije svojemu nezakonskemu sinu Arnulfu, ki je pozneje (877) postal nemški kralj in nazadnje (896-899) rimski cesar. Ta Arnulf je do leta 882 s Svetopolkom živel v prijateljstvu in je imel na Svetopolkovem dvoru svojega zastopnika. To je bil nemški duhovnik Vihing.

Dokler sta bila Svetopolk in Arnulf dobra prijatelja, je bil ta Vihing na dvoru vsemogočen. V njem je našla vso oporo stranka nemških duhovnikov, ki so imeli svoje politične razloge, da so delali Metodu čim večje težave in so zato tudi proti njemu vpeljali latinski obredni jezik. To nemško stranko na Moravskem so podpirali mnogi plemenitaši iz oholosti, ker se jim je zdel pač latinski jezik v cerkvi nekaj bolj odličnega nego lastna slovanščina.

Nemci so Metodu z vsemi sredstvi ovirali izvrševanje škofovske oblasti v Panoniji, ki so jo smatrali za svojo posest. Svetopolku je bilo mnogo na tem, da ohrani Panonijo moravski nadškofiji, zato je bil za predlog nemške stranke, naj bi postal Vihing nitranski škof in bi kot Metodov sufragant mogel v Panonijo, kamor Nemci Metoda niso pustili. Tudi rimski krogi so bili s to rešitvijo zadovoljni v dobri veri, da bo Vihing Metodu dober in vdan pomočnik. Na ta način bi Panonijo vzeli Salzburškemu nadškofu in prideli za vedno Metodovi jurisdikciji. Ko se je na to delalo, se je Vihing hlinil Metodu nad vse vdanega. Tega pa zviti Nemec le ni mogel preslepiti in gotovo je Metod tudi papežu razodel svoje mnenje o Vihingu, ki je želel postati škof samo zato, da bi kot visok dostojanstvenik mogel še bolj neovirano služiti nemškim interesom. Željam svojih posvetnih gospodarjev, nemških knezov, kraljev in cesarjev, in še vse lažje rovariti proti Metodu. S kakšno vestjo je ta človek prevzel škofovsko čast, nam je še bolj jasno, če pomislimo, kako mu papež v svojem gori imenovanem pismu strogo naroča, naj bo Metodu, kot svojemu predstojniku pokoren. In še na nasledče želimo opozoriti v označenju njegovega grdega značaja: Papež v svojem pismu priporoča, kakor smo že slišali, Svetopolku, naj predlaga še enega škofa v imenovanje, ali ne brez predhodnega posvetovanja z Metodom, kakor je bil predlagal zviti in brezvestni Vihing, pač pa sporazumno z Metodom.

David Doktorič:

ČEMU LE?

"Čemú, prijatelj, se trudiš?"
vpraša modri težaka.

"Ti mojemu delu se čudiš?
Usoda pač moja je taka:
samo da gladú ne poginem,
jaz delam ko črna živina,
dokler ne s svetá spet izginem,
se zbrišem ljudem iz spomina."

"Pa ti, veseli mladi mož,
povedal kaj ti meni boš?" —

"V naročju moje ženke zlate
me sinček dojenček čaka domá.
Nad čare najlepše ponosne palače
zaklada predraga sta moja mi ta.
Najtežje prav vsako mi lahko je delo,
ko mislim na hišico svojo, nanje

prav vse gre od rok mi hitreje, veselo,
vsaj vem, da se trudim, potim le zanjé."

Zasajene vse ima tretji oči,
navdušenja duša vsa mu kipi:

"Za obči napredek jaz dejam le večji,
ne mislim pri delu na svoje ugodje
in dom moj kjerkoli po svetu povsod je.
Kaj deš, ta smoter li moj ni najlepší?
Zavest, da pri vzornem le tem spomeniku
napredne sodobne kulture tem liku,
ki zrl bo v stoletja še mnoga krasán,
moj trud, moj napor za vselej je vklesán,
zavest ta s ponosom navdá mi srcé,
izpolnjene s tem so vse moje željé!"

Naš modri poslušal je mnenja
po svetu še mnogih ljudi,
kaj smoter je dela, življenja,
čemu tu pač človek trpi.
Kdo misli na svoj le trebuh,
za sebe le grabi skopuh.

A delajo mnogi za čast,
za vedo, umetnost, prosveto,
za vse kar koristno in lepo,
za svojega naroda rast,

Vse to pri sebi mirno premišljuje
in lastnim še mislim nato prisluškuje:

Kako je tak tesen in majhen ta svet,
kako vsaka glava po svoje le sodi!
Večini pač dan ni kak višji polet,
da smotrno vedno iskali povsodi
bi Njega, edini ki cilj nam je vreden,
edini ki večno ime mu "Ljubezen",
le Njega, ki nas iz ljubezni vse zbral je,
ki nam iz ljubezni neskončne to dal je,
da v delu Njegovem vse vstvarjajočem
in stvarjeno vse veličastno vesoljstvo
premodro nadalje še ohranjujočem,
smo soudeležni tudi ljudje
in v Njem, svojem Bogu, LE V NJEM,
[zadovoljstvo
da našlo nemirno bo naše srcé.

Bajo el Sol Libre

DECIMO OCTAVO CAPITULO (Continuación)

"Hasta el amanecer llegarás al Danubio", le había dicho Alanka. Recordó sus palabras y de pronto surgieron ante ella esos terribles ojos, esos dos fuevos encendidos, como los del lobo en la oscuridad. El cuerpo demasiado torturado se estremeció, sintió frío sobre su corazón. Los labios temblorosos elevaban promesas a los dioses y llamaban a Devana en su socorro. Sintió también que sus manos estaban cansadas, que invadía a su cuerpo una gran fatiga. Sentía frío en las sienes y el cuello, cubiertos por los largos, sueltos y pesados cabellos húmedos. Se aclaraba siempre más. Delante de ella revoloteaban los pájaros. Presintió barro. De vez en vez oía un sonido extraño... como el de algún animal desconocido. Escuchó. ¡Parecía el galope de caballos!

—"¡Me están persiguiendo! ¡Oh, dioses!"

Se apretó al caballo, inclinada sobre su cuello voló adelante, adelante. El galope se acalló, el caballo se detuvo y volvió a oírse el galope. Esperó un momento para distinguir de dónde provenía, pero entonces todo se silenció. Era sólo su corazón, tan fuertemente latía que martillaba las venas de sus sienes y repercutía en los oídos. Por unos segundos se aquietó y se avergonzó. ¡Cuántas veces cabalgaba de noche en la tierra eslovena! ¡Cuántas veces se encontró sola en la estepa! ¿Qué temía?

Acarició el cuello del caballo, lo llamó por su nombre, le ofreció dátiles y lo alabó, diciéndole que había cabalgado muy bien. Cuando sintió su voz, el caballo relinchó agradecido y comió los dátiles, ella se tranquilizó y ya no sintió terror.

"¿Qué es lo que temo? Los hunos persiguen a los ladrones. Todavía no se volvieron. Y cuando vuelvan, no me extrañarán enseguida. Hasta entonces, ya habré atravesado la corriente. Pero es necesario que se levante la niebla, que aparezca el sol. ¡Entonces podré llegar muy pronto al Danubio!"

El caballo se inclinó y comenzó a pastar. Liubíniza sintió compasión; también ella sentía hambre y cansancio. Sacó de la silla la bolsa y buscó el pan y la fría carne. La crosta del pan crujió bajo sus blancos dientes, y con gusto mordió la carne. Pero todavía no había tragado el bocado, cuando surgió de la niebla un largo, salvaje llamado. La comida cayó de sus manos, saltó, se ubicó sobre la silla y siguió cabalgando. El llamado se repitió, hacia la derecha se movía algo en la hierba, como un jinete.

Sin pensarlo, pálida de miedo por los hunos, lanzó al caballo al galope y huyó delante del grito, que se extendía en la estepa. Toda una hora siguió en ese galope salvaje. Cruzaba la llanura, delante de ella desaparecían los arbustos, volvían a aparecer, y detrás seguía oyendo el grito y el golpear de los cascos. Muchas veces creyó distinguir delante de ella un largo cinturón, el Danubio, y el caballo se veía obligado a alargar aún más el cuello, apurar su carrera y volar como un rayo. Pero siempre se disipaba la niebla y el cinturón de agua desaparecía y continuaba de nuevo sólo la desierta y muerta llanura. Sentía que las fuerzas la abandonaban, el caballo se debilitaba cubierto de sudor. Quiso buscar algo en la alforja, para reanimarlo con algunos mordiscos, pero no la encontró, la había olvidado allá, donde habían descansado. Ya no tenía nada. Como si le hubieran cortado su última esperanza, desobedecieron sus manos, el caballo se detuvo y con pasos lentos y cansados siguió adelante. Liubíniza se irguió en el asiento y escuchó. Ya no había gritos ni galopar, todo estaba muerto, todo tranquilo. Sólo sentía su corazón, que palpitaba agitado y fuerte en su pecho.

"¡Morana, los siete más hermosos corderos para tí, que me has salvado!" Continuó adelante al paso. La mañana se

aclaró, los rayos del sol derretían la niebla, que semejó hervir y licuarse. Enseguida se abrió ante ella, pareció descorrerse una pesada cortina delante de una ventana. A la derecha distinguió unas colinas, y ante ella crecía una larga hilera de altos mimbres.

"¡Danubio!", se alegró, mas no azuzó el caballo. "¡Que descansen! Lo entrare en las olas; con tal de llegar a la tierra eslovena, después ya estoy salvada."

El horizonte se alejaba siempre más, al levantarse la niebla, por sobre la estepa crecían nuevas colinas, y tras ellas oscuras sierras y altas montañas. Una línea verdosa de mimbres y juncos se acercaba. Liubíniza se arrodilló sobre la silla, para distinguir detrás de la hierba la superficie del río. Pero era muy pequeña. Volvió la cabeza temiendo a los perseguidores. Nada. Meditó en el grito y el galopar que se había oído en la llanura.

—"Un pastor llevaba su majada. ¿De quién huía? ¡Olvidarme la alforja! ¡Por el grito pastoril de un pastor! ¡Ojalá las zorras encuentren la alforja antes que él!"

En voz alta comenzó a enojarse consigo misma y con el pastor. Sacó de la silla un afilado puñal y cortó el aire con él.

—"A uno solo, no le temo. Así... ¡y estaría en el suelo!" Movió el cuchillo aparentando hundirlo en el pecho enemigo y volvió a guardarlo en la silla. Los juncos volvían a acercarse.

"¡El lecho debe ser profundo, todavía no veo el agua!"

Volvió a preocuparse y hostigó al caballo.

Como cuando al que se ahoga se le rompe la cuerda a la cual estaba asido con grandes esperanzas, así le sucedió a Liubíniza cuando llegó al cañaveral. Delante suyo no estaba el Danubio. En un lecho bastante grande había pantanos cubiertos de verde, maloliente musgo. Por unos segundos su cabeza dió vueltas, y por poco se habría caído del caballo. Toda la fuerza que le daba la esperanza, la había abandonado. La dominó la desesperación. "Morana! ¡Estoy perdida!"

Sus pies temblaban. Los sacó de los estribos y cansada, agotada, se deslizó al suelo.

Se acostó en la tierra, pensó en el hogar, en su padre, en el hermano, en el amado, tembló su cuerpo, un amargor subió a su garganta, rebosaron las lágrimas y lloró, como un gusanito que se retuerce en el polvo ya sin esperanzas, condenado y en lucha con la muerte. No miró al caballo, que apartaba las cañas y buscaba el agua en el pantano. Comenzó a arrepentirse de haber abandonado el campamento huno. ¿Por qué había confiado tan poco en Iztok y Rado? Eran dos buenos guerreros, todos los eslovenos la querían y seguramente se alzarían para salvarla. Y ahora llegarían, sin encontrarla; morirá en medio de la estepa, tal vez en el bosque, de sed y hambre. Sollozó, cubrió sus mejillas con los cabellos y las apretó en la tierra húmeda de rocío.

Cuando terminó de llorar, volvió a inundarla la quietud y el coraje. La fatiga y el mareo la estremecieron. Se alzó, pero las rodillas no le respondían, volvió a sentarse, luego puso la gorra bajo la cabeza, cubrió la cara con los cabellos y durmió.

Tras un largo rato, se despertó. Una vez sentada, separó sus cabellos y despejó el rostro. Alto por encima de ella brillaba el sol. Todas las nubes se habían disipado y el rocío se evaporó. Los cálidos rayos secaron el traje húmedo, el sueño aquietó su sangre, sintió en las venas una nueva fuerza y su corazón volvió a inundarse de esperanzas. Volvióse en busca del caballo. Cerca suyo pacía tranquilamente. Cuando lo llamó se acercó enseguida, agachó la cabeza y apretó a su cuello el cálido hocico. Liubíniza la abrazó. Acariciaba sus leales ojos y le hablaba:

"Tu eres mi esperanza. ¿Verdad que me vas a salvar? ¡Como te atenderé en el castillo! ¡Te alimentaré como a una paloma con maíz dorado!"

Se levantó. Su garganta quemaba, fué a buscar el hoyo que el caballo había formado en el pantano, apartando el

musgo, se rrodilló, y bebió. Luego retornó junto al caballo y montó.

¿Adónde ir? Tras ella la llanura, adelante colinas y montes. ¿Que parecidos a los bosques eslovenos! ¿Le habría mentido Alanka, al hablarle del Danubio? No recordaba que el huno la hubiera conducido a través del agua cuando la había raptado. ¿El campamento estaba en la orilla derecha? ¿Tal vez cerca del castillo? Estaba sentada sobre el caballo, que, impaciente, golpeaba con las patas, diciendo con sus movimientos: ¡Sigamos, ya descansé!

Tras larga reflexión decidió seguir a los bosques. Esperaba encontrarse con alguna choza alana o tracia. El hambre la empujaba a buscar gente, para que le diera de comer, y le indicara el camino a los eslovenos.

¿Y si llegaran a esclavizarla? ¡No importa! ¡Mejor la esclavitud que la vida junto a Tuñús! Llegaría algún día en que los eslovenos la encontrarían en la llanura, y entonces estaría salvada. Tiró las riendas y cabalgó hacia las colinas. Pronto se halló a la sombra de las hayas. El suelo estaba cubierto de hayucos. Como una ardilla saltó del caballo, comenzó a abrir las vainas y a acallar el hambre. Recordó cuantas veces recogían las frutas de hayas junto con Iztok, cuando de niños seguían a las ovejas. Recogió muchas y las puso en el vestido alrededor del cinturón, porque no tenía bolsa. Luego volvió a ensillar y mientras jineteaba comía el oleoso manjar.

A la tarde llegó a un ancho claro en medio de los árboles. Sintió el murmullo de una música. Esa voz parecía venir de una tumba, y extenderse luego en el bosque.

“¡Hay gente cerca mío!”

Sacó el puñal de la silla y lo escondió en la cintura. Desenrolló una cuerda, ató con ella al caballo y luego el otro extremo a un árbol. Con precaución salió del bosque hacia el claro, desde donde llegaban las voces. Se distinguía humo, y junto al fuego, vió a algunos muchachos. Con coraje fué hacia ellos. Cuando la vieron los quemados, ennegrecidos, rapados niños, huyeron entre gritos hacia el bosque.

Liubíniza olió nabo asado. De un salto se acercó al asador; recogió cuanto pudo, y volvió a huir hacia el caballo. Pronto estuvo montada, y como no tenía coraje para acercarse a la gente, huyó a través del bosque con el nabo robado. Hasta la noche no se encontró con nadie. Tampoco nadie la persiguió. Por eso buscó un lugar adecuado para pernoctar. Se detuvo en el medio de un bosque de robles. Dejó pacer el caballo y ella se ubicó bajo los árboles. Para la cena comió el nabo asado y los hayucos. Tranquilamente se acostó, hija de un linaje libre y comenzó a pensar en su suerte.

Pero en cuanto comenzaron a brillar las estrellas, se alzaron gritos salvajes. El caballo, en un claro de hierba, relinchó inquieto. Liubíniza se levantó enseguida y escuchó. Se sentía en el bosque el crujir de las hojas. Volvieron a oírse los aullidos salvajes.

“¡Lobos!”, exclamó.

Saltó junto a un tronco, para asir la primera rama, se prendió del roble con las rodillas y trepó. Los aullidos se oyeron cerca suyo, el caballo sintió el peligro y huyó. Volvió a oírse los aullidos, el ruido se acercaba, la majada de lobos hambrientos vió al caballo. Salieron todos del bosque en su persecución. Liubíniza sintió el galopar del fugitivo animal. Su sangre se heló.

“¡Salvad, dioses, ayudad!”

Se extendió el aullar, la gritería de las fieras. Los lobos alcanzaron al caballo y lo atacaron. Liubíniza se abrazó con fuerza al tronco del roble y sollozó, con la amarga convicción de que bajo los dientes de los lobos se perdía su único guardián y salvador. Oyó con claridad como algo se revolcaba en el suelo, cómo aulló un lobo, y luego el silencio; sólo el morder y el atacar y el pelear por los trozos de carne, se oía en la noche.

Liubíniza esperó la aurora sobre el roble. Las manos

Liubíniza trepó al roble . . .

abrazadas a la rama, cubierto su rostro por los cabellos, pernoctó como un ave, que pone la cabecita entre las alas. A la mañana descendió del árbol. Como una gota en medio del mar, como un grano de arena en medio del desierto, así estaba la huérfana, vencida, robada, en medio del bosque, Sólo le quedaba el puñal en su cintura. Y eso la alegraba. Decidió seguir el camino y tratar de hallar alguna choza, donde se ofrecería como sierva, para salvar su vida.

Siguió por el bosque, arrancando frutillas, recogiendo hayucos y bellotas y vagó sin meta como un cordero errabundo. De vez en cuando se sentaba en el suelo, sus pies y manos ensangrentados de espinas, el vestido roto. Cuando descansaba, volvía a emprender su ruta entre la espesura, abriéndose paso entre los arbustos y trepando sobre los troncos caídos.

Alrededor del mediodía el oscuro bosque comenzó a iluminarse. Los árboles eran cada vez más ralos y pronto vió una llanura. Cuando salió del bosque distinguió delante de ella un gris camino. Liubíniza batió palmas y corrió hacia la calle. Como una llama surgiendo de la ceniza apareció en ella la esperanza, cuando se encontró en medio del hermoso camino. No sabía donde estaba, ni siquiera sospechaba que ese camino atravesaba el Hema hacia Filippopoli, y de allí a Toper y Solún. Solo sabía que por esa ruta podría venir algún comerciante, tal vez se cruce con algún esloveno, con seguridad encontraría alguna choza, algún lugar donde pasar la noche. No miró el sol, no pensó dónde era mediodía, dónde la medianoche, se lanzó por el camino, corriendo, como si estuviera descansada, tanto se alegró. Cuando llegó el anochecer, descansó junto a una fuente, arrancó berros y acederas y consoló su hambre. No se acostó. La luna brillaba, ella caminó como una pobre, solitaria nube hasta la medianoche.

Entonces no le respondieron sus fuerzas, sus rodillas tambalearon y se sentó junto al camino. Por sus mejillas corrieron frías gotas de sudor.

En la lejanía algo brilló, el yelmo y el escudo de Iztok refulgían al sol, alguien se arrodilló y acercó una vasija a sus labios, bebió a largos tragos, abrió los ojos y vió a Rado, que humedecía sus sienes y besaba sus mejillas. Liubíniza gritó y rodeó su cuello con los brazos. Pero la mano chocó con la piedra del camino. Se irguió. El querido ser no estaba en ninguna parte. Noche. El viento sudeño soplaba en el camino, ella estaba sola con sus fatigados sueños, vencida bajo el piadoso cielo. ¿Si se duerme? ¿Si vienen los lobos? ¿Si llega a acercarse Balambak? ¡Oh, Morana! Asíó el puñal por el mango, pensó hundirlo en el corazón, para huir de las fieras y de Tuñús. Pero la mano era demasiado débil. Los dedos se relajaron, la cabeza cayó sobre la hierba. Desapareció el mundo, cerraron sus ojos las estrellas. Liubíniza cayó en un desmayo.

Traducción de DARINKA CEHOVIN

Bridka izguba je zadelo družino Mihelj v Villi Devoto. Smrt je iztrgala 11 letnega sinčka.

† FRANC MIHELJ

nadebudni gojenec se je s strupenim predmetom opraskal na nogi. Kljub takojšnji zdravniški oskrbi za katero je poskrbela mati, je prišlo okuženje, ki je privedlo do smrti.

Bridko prizadetim starišem in sestri izrekamo naše sožalje.

Mihljevi so doma iz Pedrova v Rihemberku.

KOMEN 12/2 46. Piše Bandelj Marija iz Preserja št. 11. . . . Požgali nam so celo vasa. 1943 sept. Tisti dan so mi očeta in brata Albina odpeljali v internacijo. Čez pol leta so nam pisali iz Nemčije.

Vaša mamica je bila 18 mesecev bolna od mrtvouda. Stregel sva ji jaz in mama. Umrla je 7. marca 1945. Pokopana je v Svetem.

Moj brat Mario je padel v partizanih na Gori pri Tolminu. 3/5 1945. Moja mama je bolna od vsega hudega te vojske. Tata ni nič prav zdrav. Zdrava sem samo jaz in brat Viktor. Brata Vaše matere sta umrla: na Brjah pred 14 dnevi, na Vrhah pred 2 leti. V internaciji so umrli Tinca Gerkeva, Voče Guljov in Ernesto Tonijev. V partizanih so padli: Ladko Dejštov, Mario Martinov in naš Mario.

DOMŽALE. V Kamniku je bila razprava proti firmi "Brata Okršler", katera je bila obsojena radi prikritja vojnega dobička. Zgradila si je namreč v tem času tovarno in je prisojeno, da vojni dobiček znaša čez 1 milijon Din.

GRM - NOVO MESTO. V vojnem času je bil grad nekoliko poškodovan in so ga že popravili, da kmetijska šola že zopet deluje.

TRNOVO PRI KOBARIDU 1/1. 46. Piše Pepi Melinc, bratu Francu na Paternalu. Pepi je bil v Arg. in se je pred 8 leti vrnil domov.

1943 so ga mobilizirali. Ob razsulu Italije so mu v Čedadu Nemci prestregli pot; pozneje spustili; ga spet nato vzeli za talca z 9 drugih domačinov, ker je bil izvršen tam blizu napad. Ubili jih vendar niso. . . . Nato smo se morali vsak čas skrivati, enkrat pred enim, drugič pred drugimi. Bil sem tudi partizan 5 mesecev. 20. febr. 1945 so me odpeljali ponoči z več drugimi. . . .

Letos se obeta bogat predpust. Vse se bo ženilo. Pred prazniki se je oženil Lukš, sedaj je na vrsti Koritnik, Bosov Andrej. Pripíše tudi sestra: Hvala Bogu, smo vsi zdravi in obvarvani nesreč.

V POSEBNEM PISMU IZ KOBARIDA 13/1. 46, piše . . . Kar so Nemci delali je bilo res strašno. Prvi dan, ko so prišli v Kobarid so ustrelili enega mladega moža: Tomaževca (bil tudi v Argentini) so obesili na drevo in še več drugih. Ko je padla Italija in so se vračali iz internacije so jih 6 obesili. Na našem pokopališču je veliko pokopanih, ki se ne ve, kdo so. V Borjani so 35 postrelili.

Pri nas so Amerikanci, doli na mostu so pa partizani. Sedaj dobimo dosti blaga na izkaznice. Draginja je pa veliak. Sestra od Viktorja (Doršček) je tudi imela moža v internaciji in ga ni nazaj. Druga sestra je pa v Jugoslaviji, pa je tudi bila v Nemčiji in mož. Sta se vrnila.

TRNOVO. Tereza Melinc piše sinu: Smo vse prestali. V naši vasi je podrta samo Kranjcova hiša (padla je bomba in je težko ranilo očeta in hčer, ki sta pozneje umrla). Hlevi po senožetih so skoro vsi

pogoreli; tudi naši vsi štirje. Nam je zgorelo mnogo obleke in perilo, ker smo imeli tam skrito.

Bolj nesrečni so na IDERSKEM. Jim je zgorelo pol hiše (Soldatu). Kofajder in Reza sta umrla v Nemčiji. Vrnila se je hči Anica in Rezi; doma je ostal 14 letni Toni. Bučevka se je vrnila iz Nemčije, mož je tam umrl, sin Franc je padel pri partizanih. Sedaj so pripeljali njegove kosti, od Janka pa se nič ne ve. . . . Iz Angleškega jetništva se je vrnil Pepi. Margarito so ustrelili, ki so jo zajeli ko kurirko. Tudi Petron, žena in hčer, Ščirn in žena in Mica Lukševa so umrli na Nemškem.

OPČINE PRI TRSTU. Piše Marija Ogrižek sestri Justini por. Melinc 4/1. 46. Tu je bila strašna borba med Nemci in partizani 5 dni. Skrivali smo se pod zemljo. Ne ponoči ne podnevi, nismo mogli kuhati že preje radi večnih alarmov. . . . Strašno skrb smo imeli za obleko in obučo. Pa za jesti tudi ker so bombe in suša toliko škodile polju. Vedno smo morali hoditi prositi okoli kmetov za zamenjati za robo. Za ene čevlje sem dobila v Tomaju 3/4 putra, 1/2 moke ajdove, 1/2 fižola. Tako smo hodili v Pliškovic, Šepulje in drugam, tudi v Furlanijo. Za celo obleko se mdobila tam 3 in 1/2 kg. špeha, 5 kg moke in klobaso. . . . Na izkaznico so nam dali lkg pašte za cel mesec, 30 dkg zabele, cukra za otroke 1/2 kg na mesec. . . . Tudi sedaj še ni dobro, a gre na bolje.

Dorota so mi vzeli v vojsko 2 meseca. . . . Se je vrnil. Sedaj smo se spet zbrali. Samo Karlota (brata) ni. Ne vem kako in kje je končal.

Pri nas je precej mrtvih. Kimcova hiša je vsa dol. Perino so ubili Nemci. Od Maticove hiše je del en kos. . . . Dnjačkotovo je vse vničeno, tako od Strine Marije Brnetke; ona in hči Ema mrtvi. Od Drenčkenih so umrli 7. Ostali so oče in Bernarda. Od Zinka in Koceta je vse dol. Pri Maticovih je vse gin, cerkev precej razbita, od Župana en kos dol, od Koritnika cela družina mrtva. Hiša posuta. Od Keteta in Kobala tudi en kos hiše dol. Kjer je stala Jugovčeka je vse dol; pri Gurancah je bilo 100 mrtvih. . . . Smo kot cegani. Spimo dol v kamri in v temi.

DOLINA PRI TRSTU - MARIBOR. Piše Lojze Božič, železničar v Mariboru, bratu Lovrencu 30/1. Tam živi tudi brat Ivan, ki je bil z družino pregnan v Srbijo in je zgubil 3 sinove v bojih. Lojzetova družina pa vsa živi. Sin Ivan je bil 4 leta v nemških taboriščih, a se je vrnil. Njihova hiša v Mariboru je močno poškodovana.

V DOLINI je bilo gorje. Večkrat bombe. Tudi Berce so jih dobile. Deloma ali čisto podrte so hiše: Tineta Sancina in Jožka Škrbca, katerega družina je bila posebno hudo prizadeta. Ubityh je bilo 10 oseb, stariši in 8 otrok, ostal je samo eden, ki je bil tedaj pri vojaki.

Mati je v Mariboru, stara 85 let.

METLIKA. Piše Marija Vajda (Požekova) sestri Mariji, por. Magerl, ki živi v Caseros, 20/1.: Mati so umrli okt. 43, stari 64 let. Umrla je stara Majzelnova mama doma, stric Lojze pa v izgnanstvu na Rabu. Padel je en Majzelnov fant. Zinko so ubili Italijani. Gregelnovi so še vsi živi. Dultarov je en fant pogrešan.

LOŠKI POTOK. Piše Franca Troha možu Ivanu Troha iz Starega kota. Ostali smo živi, da sama ne vem kako. Najprej so nam vse požgali in so nas Lahi vlekli na Rab. Naš Jakob (Knaus) je tam

umrl in mati, sestra Nežka in 2 otroka, vseh naših je umrlo 40. Ko smo se vrnili, smo našli vse vničeno. Danes ni v vasi žive duše. Vsi živimo raztreseni po drugih vaseh in čakamo, kdaj bomo začeli obnovo vasi. Jaz živim s hčerjo v kočevski vasi Trava. Tam so vsi ljudje bili proči odseljeni.

Svojega nimam prav nič. Tudi žlice ne. Hrano sedaj dobimo, obleke pa ni dobiti in ne kupiti.

BLAŽ KOVAČ, doma iz Starega kota živi v Argentini. Delal je pri asfaltiranju cest. Išče ga njegova družina. Kdor kaj ve o njem, naj javi na naslov Ivan Troha, Ituzaingo 171, Munro FCE. (Florida) ali na Pasco 431, Capital.

ŠENT LOVRENC NA DRAVSKEM POLJU. Piše župnik Franč Špindler 20/1 v odgovor Jožetu Emeršič, ki je pozvedoval po svojih doma. Piše, da je vsa družina živa. "Iz naše župnije okupator ni izselil drugih kot duhovnike, učitelje in mladega Lojza Križana z družino (njegov brat je duhovnik). Jaz sem bil odgnan 26/4 41. in se mbil nato 4 dobra leta na Hravškem. Vrnil sem se 15. junija lani. . . . Povsod bo treba celiti rane in veliko delati da obnovimo domovino in pripravimo boljše čase. Dal Bog, da jih s svojimi dočakate tudi Vi!"

KRIVOGLAVICE V BELI KRAJINI. Piše Janez Tomc Martinu Žugelj . . . Miha Žunič je bil zaklan v gozdu. Mnogi so bili pobiti, obešeni in vrženi v prepade še živi. . . . Tvoj dom je pogorel isti dan kot na Dobravicah. Jurišu je vse zgorelo in pri Milavcu. Milavc je umrl še preje, Jože je padel, žena je umrla, tako da je stara ostala sama s 4 vnuki. . . . Moj sin Žan je prišel domov, a ves bolan. . . . Sin Lojze je umrl na Rabu. . . . Sin Jože leži nekje pri Novem mestu, Tone je pri vojaki. . . . Za 3 kg soli je bilo treba 20 kg koruze in iti 32 km daleč. . . . Za vojsko sem moral dati 1200 kg mesa. Ostal mi je 1 vol in 1 krava. Vino je bilo vsako leto vničeno. Nimam obleke, da bi šel k maši.

Moja sestra v Geršičih je vdova. Enega sina so ji ustrelili, mož je umrl. Ustrelili so Rezinega moža. Brat Tone je v Vranovcih.

PRESERJE PRI LJUBLJANI. Piše Ivanka Omejc prijateljci Ani Jerič . . . Tvoja sestra Ivanka je še živa. Vidim jo vsako nedeljo v cerkvi. Župnik Perčič je odšel že 1942 iz Preserja. . . . Nismo bili ves čas niti en dan brez duhovnika, čeprav je sedaj čez 60 let brez njega, tako Rakitna in Tomišelj. Sedaj imamo mladega duhovnika iz Gorenjske. Preje je bil tu tudi župnik iz Komende, a se je sedaj vrnil.

Nas je Marija iz Žalostne gore varvala. Planinca je pa vse vničeno. Italijani so požgali cerkev in hiše, može postrelili, družine preselili. . . . Iz Raba so se vrnili nekateri, nihče zdrav, kot okostnjaki, tudi moj mož in brat. Brata so vzeli k domobrancem. Sedaj ga ni več. . . . Pustil je 6 otrok.

V Preserju je požgano Smoletovo, Teglovo in Lojzovo. Od cerkve sv. Ane je ostalo samo zidovje in zvonovi. So podrli Italijani. Farna cerkev, v Kamniku in na Žalostni gori so nepoškodovane.

ŠMIHEL PRI NOVEM MESTU. Piše znani pisatelj, upokojeni župnik Janez Langerholz, ki živi sedaj upokojen v Šmihelu pri sestrah "Notre Dam", ki so nekoč imele tamkaj znano vzgojevališče za dekleta.

Jaz od sebe samo to povem, da sem bil pregnan od Nemcev v Hrvatijo. Po-

tem sem se vrnil v Stično in sem užival 3 leta dobroto oo. cisterjanov. Od tam sem pa radi bolehnosti šel v Šmihel pri Novem mestu. Bil sem za župnika v Stranjah pri Kamniku. Tam je župnišče razbito. Okrog cerkve so pa ostanki od nemških "Smrkarjev". Moja lastnina je prodana deloma od Nemcev, deloma od Slovencev, ki so morali delati na nemško komando.

Drugo pismo poroča:

V Šmihelu imamo razbit samostan, kaplanijo, pogorela je župnikova štala in Udetov pod. Pa to je še malo, če primerjamo z razdejanjem drugih vasi, kakor n. pr. Gotna vas, Žabja vas in Novo mesto. Tam je bilo tudi veliko človeških žrtev od bombardiranja. Za časa štiriletne borbe smo imeli 4 gospodarje: Italijane, Nemce, Domobrance in Partizane. Žrtev je veliko na obeh straneh. Samo iz Šmihela je pomrlo v internaciji, pobitih kot talcev in v borbah 30. Vojne smo siiti, želimo samo mir, pošten in pravičen mir.

Tukaj pri nas lačni še nismo. Manjka samo sladkorja in obleke za otroke. Zunanaj po kemtih je slabše, so ljudje bos in nagi, vasi pa veliko požganih.

OBNOVA PRIMORSKE. Že pred Božičem je začela dvigati zanimanje prebivalstva ustanova "Zadruga vojnih poškodovancev", ki pa s ponovnim pritiskanjem na zavezniške oblasti ni mogla še nič podpore doseči, čeprav govori v imenu 6000 članov. Poročilo o položaju se omejuje le na nekatere kraje v bližini Trsta: **MEDJAVAS** pri Nabrežini je vsa porušena (21 hiš, 10 hlevov in 25 drugih objektov ter šola). **VIŽOVLJE** ima od 18 hiš 12 podrtih, 5 poškodovanih in večina gospodarskih poslopij in obrtno delavnico. V **CEROVLJAH** je od 41 hiš 32 porušeni, 9 močno poškodovanih, od 37 hlevov 34 podrtih in tudi edina gostilna. **MAVHINJE.** Od 52 hiš je 48 porušeni, od 30 hlevov 27 in prav tako skoro vsa gospodarska poslopja.

V okraju Milje vas **MAČKOVLJE** od 86 hiš podrtih 42, 12 pa delno. V **KAZLJAH** je od 55 hiš 12 porušeni, 14 deloma, od 57 hlevov porušeni 29, od ostalih poslopij od 65 porušeni 53.

Nujna je poprava cest in železnic. Proga od Trsta do Sv. Lucije še ni popravljena in vlak ne vozi. Ta proga veže Kras s Trstom in Gorico. Tisti del Krasa je najbolj poškodovan, pa ni mogoč dovoz gradbenega materiala, ker ne služi ne cesta ne železnica, čeprav je ta dosti malo poškodovana. Glavne točke so viadukt pri Štanjelu, in 2 predora. V zoni A, kjer gospodarijo Angleži, se ni še nihče pritaknil popravil, dočim so železnica in ceste v coni B (Sv. Lucija-Podbrdo) že upostavljene. Soška dolina od Gorice do Sv. Lucije je pa brez prometne zveze.

ŠMARJETA PRI NOVEM MESTU. V Toplicah je zasvetila elektrika že 1942. aZd-nje mesece pa so se potrudili domačini in napeljali elektriko tudi v Šmarjeto, Dol in Gor. vas, Strelac, Orešje, Vinico in Raduljo. Drogove so posekali v klevčevških gozdovih. Klevčevš, graščina, je razlaščen. Žico pa so dale bivše Kranjske elektrarne. Sedaj se govori tudi o napeljavi vodovoda.

KOSTANJEVICA na Krki. Piše Ivanka Penca, por. Mahkovec iz Malih Vodenic, 9/1. . . Naš dom je pogorel: enako Bizjakovo in Erjavčovo. Tudi Brdikovo pri cerkvi je zgorelo. Na Ržižah je zgorelo Laknerjevo in uFrarjevo. V Orehovcu ni veliko škode. Nemci so pobili več kot

20 možkih. Med njimi so Jevnik Janez iz M. Vodenic, Pencatov iz V. Vodenic, Maljec (Gorencov) in Štokar iz Orehovca. Zakopani so v skupnem grobu. V Kostanjevici so Gačeva hiša, čola in še več hiš močno poškodovanih. Grad kloster je pa v razvalinah. Nemci so sprva zasedli celo Krško dolino do Novega mesta, potem so se pa umaknili do Cerkelj in so k nam prišli Italijani. Denar sem dobila.

VINICA-ZILJE. Piše Ana Čemaž možu v Pitsburg 1/1. . . Dobila sem Tvoje pismo in \$ 100. Dobila sem za nje 4.983 Din. Pišeš, da kupim sebi in družini čizme. Ne more se kupit, ker jih ni nikjer za kupit. Imeli smo praznike, ali ne moremo k sv. maši, ker nimamo v čem, nosimo lesene coklje. Za našo vojsko smo dali vso živino. Zdaj imamo samo enega vola in eno kravo. Orodje in vse drugo, smo dosti izgubili, ko smo bežali v gozdove. Hvala Bogu, da smo vsaj živi ostali od velikega strahu, ko so krogle žvižgale nad nami.

Tvoj brat Miko je ranjen na obe nogi, in brat Peter je še v službi. Pomoči od Tebe poterbujemo prav vsi.

Zdaj je bolje, hvala Bogu, da je voj-ska končala. Ali Ti misliš, da je meni dobro? Meni življenja ni, smrti ni.

GRADAC V BELI KRAJINI. Piše Metka Cerjanc 1/1. Prejela Nežka Novak por. Cyran. Tvoji bratje Tiče, Jože in France so živi in zdrave tudi njihove družine, vsak na svojem domu in brez pomanjkanja. . . Jaz sem zgubila moža in starejšega sina, drugi je sedaj pri meni, tretji pa še pri vojakih. Rešila sem se tako, da sem preplavala Kolpo in potem pod tuji mimenom živela pri hčeri v Zagrebu. Moj dom je požgan in tudi Piletičovo, Ivečevo, Beličičevo, Kovačičevo, Novakovo, Doltarjevo, Juretovo, Guzetovo, Komparetovo in Lodačevo. Večino teh družin so Lahi vlekli v internacijo, raz-en kar jih je pobegnilo. . .

ŠMIEHEL PRI NOVEM MESTU. Vsa polja so polna železa od bomb. Živine ni, ker so jim vse pobrali med vojno. Burgarjevo posestvo je razbito.

ŠENTPETER NA KRASU. Umril je v Ameriki 55 letni Anton Kaluža iz Košane.

ZUŽENBERK. V Ameriki je tudi preminul 66 letni Franc Vidmar.

IZ LOPATE je bil Anton Blatnik, umrl v Ameriki star 84 let.

CERKLJE OB KRKI. Sporoča Milred Kor mator, da je njegova mati dobila celotno pošiljko, ki jo je poslal on iz Amerike. Naj torej ne odlašajo rojaki in pošljejo pomoč v jestvini in obleki.

CERKLJE OB KRKI. Pišejo Račičevi iz Pirašce. **OČE PIŠE:** . . . Mi zaenkrat ne trpimo pomanjkanja in tudi zdravi smo. Starost me je pa upognila in vse kar smo gorja prestali. **BRAT ANTON** piše: V okolici je več hiš požganih, naša je cela. Imamo samo eno kravo, manjka tudi orodja. Preteklo jesen smo posejali ozimino. Živila dobimo sedaj na nakaznice. . . Poročil sem se 41 z Unetičev-o iz Cerkelj. Bil se modpeljan z ženo in otrokom v Nemčijo, pa sem pobegnil in se potem naselil v Sromljah. Policija me je pa vedno preganjala, zato sem šel pozneje v gore in sem srečno ostal živ. Sedaj sem bil izvoljen za predsednika krajnega ljudskega odbora v Cerkljah. Ana je še vedno v službi v Trziču.

STARI TRG, KOZARŠČE. Prejel Franc Žagar od sestre. Matere več ni. Bili so bolni ravno tedaj, ko so prišli Lahi in jih je Andrej varval. Vsi drugi možki so zbežali v gozdove. Andrej pa ni hotel pustiti matere same. Italijani so ga do-

bili in ustrelili. Umril je malo preje tudi naš Janez in so mati nato radi žalosti zgube dveh sinov tudi umrli. Naša hiša (Matijeva) je požgana in tudi Urbanova, Belčeva in Matičeva. Skupaj z Andrejem so ubili 17 možkih, ki so pokopani na Viševku. Od sina mojega, ki je star 20 let, nič ne vem, je že od 17 leta v vojni.

IG, ŽELIMLJE 23/12. Piše Roza Peršič sestri. . . Moža in druge so odpeljali Italijani 1942. V Iški vasi so ubili 23 želimljanov in iz drugih vasi. — Ti so: naš Jože, Kajžar, Princ, Šmonov Tine, Kraševc, Pavlin, Rus (Prinčkove Mice sin) in en brat, Vreščajev zet in en Tišlerjev fant. 43 leta so vas bombardirali. Pri Štantlerju je pogorelo, pri nas in v vasi so vse šipe popokale. Pri Bleju je vse zgorelo. Pri Tišlerju stanje in vsa živina, pri Pavlinu štala, Komevčev vozolec, Čotova štala (Ciril je umrl), Žmucova in Šmonova hiša sta bili že prej požgani. Skoro vse hiše so zelo poškodovane. . . Teta so tudi umrli, Marjana je ob moža. Umril je na Rabu. Škomevec je umrl, Jože se je vrnil domov, mati je že živa, Ivanka je ubita in tudi Vreščajeva Mici in Danica. Tudi Štantlerjev oče je umrl. Kramarjeva oče in mati oba mrtva. Sin Lojz je bil ubit, Šimnovka je umrla.

MEDANA v Brdih. V Clevelandu je umrl Anton Kocina, 68 let. Zapušča ženo Te-rezijo roj. Čebokli in 3 sinove.

IZ HINJAČE je bil doma Anton Rusijan, umrl 58 leten v Clevelandu. Zapušča ženo Marijo roj. Klun in 2 sinova v Argentini pa je brat Jože in sestra Jožefina. V starem kraju je še en brat in mati.

PISMO SLOVENSKEGA BOGOSLOVCA. Dobil je iz Amerike suktnjo, za katero se zahvali in nato pristavi na kratko svojo zgodbo: Doma sem iz Šenčurja pri Kranju. Vsa vojna leta sem bil v semenišču. Bila so težka leta. V prvem letniku sem se moral ločiti popolnoma od domačih in bežati pred Nemci z Gorenjskega. Bil sem begunec. Na počitnice sem potem hodil k raznim dobrim družinam na Dolenjskem. Meseca maja smo bogoslovci zapustili Ljubljano in šli v tujino. Kako težko smo pričakovali konec vojne! Ko pa je prišel, smo še bolj daleč šli od svojih domov.

Sedaj v Italiji nadaljujem svoje šole. Tu v Praglji blizu Padove imamo svoje lastno slovensko semenišče. Sedaj sem v šestem letniku, ki je zadnji. Konec junija bom posvečen v duhovnika in bom Bog ve kje, najbrž pa ločen od svojih staršev, imel novo mašo. Tako me v tem letu čakajo najlepše stvari.

Dne 16. marca bom prejel subdijakon-at. Od tedaj naprej bom vsak dan molil brevir.

Najlepše se Vam zahvaljujem za suktnjo. Spominjal se Vas bom tudi v molitvi. Pristrčno pozdravljam Vas in vso Vašo družino. — Franc Vidic.

IZ HORJULA. Piše redovnica usimljenka Maristela Kete iz Petrovgrada v Banatu 22/12. Delovala je preje v Ljubljani, Kranju, Mostarju in Belgradu. 1942 je prišla v Petrovgrad v Banatu. Je že 36 let, kar je vstopila v red. V Petrovgradu so imele sestre zavode, šole in hiralnico. Sedaj so jim drugo odvzeli in imajo samo še hiralnico. . . "Imamo le še nekaj bolnišnic in ubožnic, pa ne vemo za kako dolgo. Sliši se, da bodo vse redove razpustili." Doma v Horjulu ate in mame ni več. Ančka je vdova. Vse jim je zgorelo. Ivanka je poročena in ima 4 otroke. Dom je bil porušen in si sedaj grade novega. Tončka je učiteljica. Je poročena. Franci je poročen na domu. Bil je ze-

lo preganjan in so mu med tem, ko je bil v izgnanstvu, vzeli trgovino in obrt, odpeljali vse kože, mu vse izropali.

LJUBLJANA, Šentjakovski župnik DR. ARNEJC je bil aretiran. On je iz Koroške in je kot odločen borec slovenskih pravic moral že davno pred Nemci božati in je bil župnik v Logatcu, Škofji Loki in sedaj v Šentjakobu v Ljubljani. Ker pa ni bil glasen simpatizant OF, so vzdignili sedaj proti njemu gonjo, da zagovarja škofa Rožmana: "Ker zagovarja zločince, je sam zločinec". Milica je na zahtevo "ljudskega sodišča" župnika postavila v zapor.

TRNOVO PRI LJUBLJANI. Po sličnem postopku je bil aretiran tudi Ivan Vin-dišer, župnik v Trnovem.

KLANEC - ČILE, SANTIAGO 2/5 1946. Prečastiti Gospod Hladnik!

Čitam Vaš mesečnik, ki mi ga je podaril č. g. Schnürer. Vam povem, da sem pri tem doživel sladke občutke in pretekle spomine. Vam srčno častitam za to vaše delo, in pozdravim Vas kot prijatelja, ki ga že dolgo časa spoštavam.

Mladenič sem prišel iz Istre pred to vojko; Vam spuročam pozdrave vseh naših Slovencev. V Argentini je marsikak moj vaščan, in mislim da kdo ima moje ime Metlika. Rad bi dobil novic od tistih vaščanov. Spominjam se še nek-kih imen: Marta, Filip, Jože in Anton; ta zadnji da je poročen. Doma že sem videl njegovih otrok silke.

7. marca 1941 sem dobil očetovo pismo in potem 5 let niti črke z doma. Slišal pa sem govoriti o vojski, revoluciji, lakoti . . . Ali bodo stariši to preživeli? Moja brata vojaka Avguštin in Vlado? Morda sem postal Slovenec brez doma, brez domovine . . . čakajoč samo najstrašnejših novic.

Pa tudi za nas je vendar zazvonil velikonočni zvon, prišla je pomlad in radost zacvetela iz naših solz. ("Naših solz", ker imam tukaj brata dve leti starejšega). 5. aprila sem prosil Ravnatelja, da naj mi molí eno sv. Mašo za družino; drugi dan, 6., vdobimo tole sladko pismice od očeta:

Metlika Ivan - Klanec 35, 30/11 1945. Končana je strašna vojka. 1/5. 45. smo bili oproščeni vseh sovražnikov. Naša družina je ostala popolnoma zdrava in hiša nepožgana. Tako da se čutimo najbolj srečni na svetu, in se danes veselimo naše domovine, naše svobodne Jugoslavije, ki nas je prevzelo.

Naš most je bil porušen 10/9 1943. Sedaj ga obnavljajo in Guštin pomaga. Vlado dela v šoli. Stanja pri železnici kakor tudi stric Toni. Jaz sem v penziji in imam 2000 lir na mesec.

Srčno vaju pozdravim vaš ljubi Ate in Mama.

Molite za nas, ki smo ostali vsi živi in zdravi, hvala Bogu. Hvalejn bodi Jezus Kristus! Amen!

Prav vesel Vam popišem vse to, predragi gospod, da se razveselite z nami; in če bi koristno lahko razglasite to našo radost.

Moj cilj je bil, Vas tudi prositi, če bi nas mogli podpisati v vašem mesečniku "Duhovno življenje", vsaj za štiri leta.

Ponovim Vam moja častitanja in najsrčneje pozdrave. Končno se prav ponesno podpišem kakor Vaš prijatelj in vdani v Sv. Janezu Bosko

Bogdan Metlika.
La Cisterna 7, Santiago de Chile.
GORJANSKO PRI KOMNU. V Trstu je bil kot talec zaprt Karlo Petelin. Ko se je izvršil atentat na "oficirsko menzo", je bil s 50 tovariši obešen v Trstu v ulici

Ghega. Ob tisti priliki so razglasili, da je bil obešen tudi ŽUPNIK KAREL OBLAK, toda sedaj nam poročajo da je priljubljeni gorjanski župnik še živ in zdrav na svojem mestu.

KARLO VIČIČ (Mežnarjev) je padel v Trnovskem gozdu. Brat Ludovik ga je iskal 14 dni in slednjič našel truplo in ga pripeljal, da je pokopan doma.

PAKETE V DOMOVINO. Expreso Europa sprejema pošiljke "ropa usada" in tudi živila po 5 in 10 kg za Italijo in tudi za Primorsko. V Jugoslavijo trenutno ni mogoče poslati nič niti po Rdečem križu. Tudi za Austrijo se ne sprejema. Poslati je mogoče torej na Primorsko in beguncem po Italiji in na južnem Tirolskem. Plača se po 18 in 32 \$ od paketa 5 oz. 10 kg. Expreso Europa, México 972. (U. T. 37-4592).

Glede denarnih pošilk se obrnite na Banco Holandés.

PREM - JANEŽEVO BRDO. Piše Hermina Čandek teti Antoniji Č. por. Barbo. 3/1. Smo ostali zdravi. Požgano nam ni nič. Teta Mica Boštjančič iz Smrja živi, Nemci pa so jim vse požgali. Od strica Janeza v Bosni vsi živi. Penkovi iz Sušic zdravi, Janez je zgubil eno nogo v Afriki. Šklavsov Oče živi. Sin Tone je pa zginit v Nemčiji. Gujevim na Ostrožnem brdu so vse požgali in jih odpeljali v Italijo. Stric Martin ima še pekarijo v Trstu. Bratanci iz Reke živi, razen Ivaneta. Ubit je bil v partizanih, v Suhorjah. Jaz in Francelj sva v Trnovem, hodim v 4-to gimnazijo. V naši vasi ni nič požgano. Mrtvih je 5. Partizani so ubili Lebanove strino in strica, Grgotovo Mino, Bizjaka in njo, ki sta pustila 2 otroka . . . Požgane so vasi: Prelože, Tatra, Prečarje, Kozeje, Tomenje, Podbeže, Bitnje Mereče, Razežovo brdo in Kilovče. Prav malo ljudi je ostalo živih. Mladino soo odpeljali, stare in otroke vrgli v ogenj . . . Dve leti smo hodili spat pod Fabčico . . . Zadnja bomba na Premu je ubila staro Tončkovo. Repinko in stara Padarjeva oba.

TIROL - ROVTE. Piše Angela Hladnik 1/5 bratu Janezu. Sedaj služim tukaj in sem se že priučila, tako da bom kar tukaj počakala, kaj bo. Zaslužim v 2 mesecih za en par čevljev. Tukaj je tudi več Slovencev, katere poznaš. Tukaj so dr. Adlešič, dekan Bitnar, Košmerlj (šempeterski župnik), Lazarist Kolarič, dr. Dolinar . . . Nace (brat) je blizu Turina.

Na domu je sedaj samo Rezika, ki dela sama s tujimi ljudmi. Peter (brat) je v zaporu. Za Štefana se nič ne ve. Danes sem dobila pismo da je sestra Antonija (por. Merlak) bolna. Piše nečakinja. Zgubila je 2 sina in jo je strašno potrla.

Č. G. ZMET je prejel pismo od sestre Marije, da je bila njegova mati z vsemi še neporočenimi otroci deportirana pred Božičem. Najmlajši, Uroš ima 14 let. Prav tiste dni je bilo deportiranih 2 vlaka družin iz Kranjske, bodisi radi nemškega imena ali obdolženi kolaboracije. Med nimi so posebno premožne trgovske družine.

PISMO IMAJO PRI NAS: Jože Leskovar, od Stankota Mikolič. Hlade Jožef od Uršule Dolič in Beli Vasil.

MOZIRJE, dec. Piše Mima Trogar (72 let) bratu Jerneju Flor . . . Ob izbruhu vojne so odvedli Nemci vso družino v Srbijo. Ostala je doma le ona in mož, ki je ležal bolan. In še njega so vrgli na cesto . . . Vrnili so se v juliju. V Savinski dolini so zelo požgane vasi: Solčava, Luče in Lubno. Mozirje ne. Lani v maju so se valili hrvaški ustaši 4 dni na umiku na Koroško.

RIHENBERK-PEDROVO 22/2. Piše Jože Mihelj (žnidar, 79 let). Poroča, da je še malo živ. Zdravja pa ni. Hči Francka, vdova, se je pred 3 leti spet poročila z Lojzetom Rojcovim . . . Bilo je grozovito . . . Nemci so imeli v hiši komando. Pobrali so vso živino (18 goved in 9 svinj) in še vozove in kar so hoteli naložiti. On in zet sta morala pa peljati . . . Potem je pa gorelo. Zažgali so vsako drugo hišo v vasi. Vsi ljudje pa ven. Nič ne ni smel gasiti. Zgorelo je nekaterim vse: obleka, orodje, posoda. Hiša Žerjalova, Čotova, Božjakova, Metkina, Jovanova štala, Toncovo vse županov hram in štala, Drejkovim štala in stara hiša in hram, Mežnarjeva štala, Rojcovim štala in hram.

23/1 44. so naši napadli škvadriste v Gradu. So grad porušili in vse zajeli. Brata Poldeta (65 let) so Nemci odpeljali in je po 40 dneh umrl. Franceta (pri Metinih) in Šimonovga od Miklovih (Ličen) so ustrelili za gradom pri mostu in vrgli pod most.

GABERJE PRI GORICI. Za župnika je bil imenovan č. g. ANTON GERBEC, preje dekan v Nabrežini. Tam je bil zelo na potu fašistom, ker je bil zaveden narodnjak. Že preje so ga preganjali. Bil jim je trn v peti, ker je bil glavna ovira njihovi raznarodovalni politiki. Že od 1930 so mu ustavili plačo, nato so mu še priimek spremenili v "Garbasso", da bi ga tako s šikanami proč spravili, a je kljuboval. Vedel je, da če se umakne, bodo tja poslali Laha. Ob izbruhu vojke je bil uradno pozvan, da naj zapusti Nabrežino, če ne bo interniran. Tedaj se je fari odpovedal in je dobil nato imenovanje za vikarja v Srednjem nad Ročinjem, kjer ga je zadel nesreča, da mu je vse pogorelo in je živel potem 40 minut daleč od cerkve. Sedaj je bil nastavljen v Gaberje.

PRAVOSLAVJE V SLOVENIJI. Že v prejšnjih desetletjih se je pričela propaganda za prestop v pravoslavlje in je bila postavljena cerkev v Ljubljani, Celju in Mariboru. V MARIBORU je prevzel nalogo, da dela propagando za pravoslavlje odpadli kat. duhovnik Gorazd Dekleva. V LJUBLJANI pa je isto nalogo prevzel odpadli štajerski duhovnik Tomaž Ula-ga, ki je bil nazadnje katehet v Belgradu, in je tam prestopil v pravoslavlje in se oženil.

STIŠKI MENIHI so postavili temelje novemu samostanu na Tirolskem in so prevzeli nalogo obnove starega samostana v Poblet v Španiji. Od tam imajo priti tudi v Argentino.

VERTOBA. V vasi je bilo precej razdejanja. Koglotova hiša je ostala cela, lopa se je pa zrušila, ko je nanjo padel zrakoplov. Lačni niso bili med vojno. Sedaj je pa še bolje. Rudolf Soban je umrl na potu iz Italije ob padcu Musso-linijevem. Bilo je to 16. sept. 1943.

DOMŽALE - VIR. Sestra Helena (Hosp. Clínica) je dobila vest, da je umrla njena mati † KATARINA Svetlin roj. Perné, stara 72 let, previdena s sv. zakramenti.

Sporočam žalostno vest o smrti svakinje in nečaka:

Frančiška Kodrič por. Mihelj in njen sin Roman Mihelj sta postala žrtev vojne okrutosti, oba sta zgubila življenje na Nemškem, sta zgubila življenje na Nemškem. Ona je imela 49 let, sin pa 20 let, je bil študent medicine.

Ob priliki bo sv. maša za rajne na Paternalu.

Stanko Mihelj, Charcas 3120

SHOD V LURDU. 19. maja nas ni strašilo vreme, kot navadno. Bil je krasen dan, ki je privabil celo množico Slovencev na običajni shod v Lurdu. Petje so imeli na skrbi avehanedski pevci, vodil pa je g. Jekše. Kar točno smo pričeli z rožnim vencem, katerega smo prepletali s pesmicami. Nato je sledil kratak nagovor in oznanila. Opozoril je g. Hladnik na usodni pogršek, mnogih vernikov, ki smatrajo da je važnejše pozemsko kot pa so večne stvari. "Ker odhajam od vas, je žalst napolnila vaša srca, pa me ne vprašate ka mgrem", tako pravi g. Jezus v evangeliju danes. Prav zato, ker ljudje ne mislijo v večnost, ker so zakopani v zemsko, si komplicirajo življenje z medsebojnim nasprotovanjem, z obrekovanjem drugih. Veri nasprotni počenjajo vse, da bi druge od vere odvrnili in s tem spravili v nesrečo. Ko bi ljudje umeli, da je duša več kot telo, nebeška domovina bolj važna in več vredna kot zemška, bi ne bilo med nami in med narodi sovraštva, obrekovanja, krivega podtikanja in sporov.

Žalost bi se spremenila hitro v veselje, če bi ljudje pomislili, da smo v večnost namenjeni, ne pa, da si tukaj grenimo življenje in da ga nekateri grené še drugim.

Razvila se je nato dolga procesija med prepevanjem. Nato je sledil v cerkvi španski nagovor, v katerem je bila vodilna misel: mati je izraz največje človeške ljubezni, zato pa gre ta naslov tudi Mariji, ki je duhovna mati. Tam kjer opeša moč in modrost človeške matere, tamkaj začne Marijino materinstvo, zato se pa verne matere tako zaupno zatekajo k Mariji, in njej izročajo svoje otroke, ki so gluhi za njene dobre nauke. Zato pa verni zemljani vse v Mariji iščemo: svetovalko, zavetnico in pomočnico za življenje, posebno pa za najodločilnejši trenutek življenja, ki je — smrtna ura.

Znočilo se je že, ko so izzveneli zadnji akordi naše pesmi in zadnje prošnje naše molitve in smo si podali roke v slovo: ob letu na svidenje tukaj!

IZ KOBDILA prejela Kristina por. Grbec od sestre . . . Lojzeta in Stojana so odvedli že 43 v nternacijo v Italijo. Po 3 letih smo se spet sestali. Ostala sem sama s 3 deklicami . . . Na srečo nas je doma boj zadel že proti koncu, če ne bi bili gotovo vsi pobiti. Tako pa smo le bili preganani v bližnje vasi in nihče ni smel o Kodbili živeti. Le na skrivaj so hodili delati polje . . . Ko smo se vrnil, ie bilo vse ruševina. Ostale so na našem koncu samo hiše: naša, Možinova in vaša. Obleke smo si rešili samo 2 culi, s katerima smo odpotovali. Mlin na Raši je tudi zgorel . . . Stojan se je vrnil domov cel fant. Ko so ga vzeli je bil še otrok . . . Kaj vse smo med tem prestali . . . Kolikokrat sem imela puško na prsiah . . . ne vem kako sem ostala . . . Jože je v Količevem pri Ljubljani . . . V vaši hiši stoje sedaj Kovačevi, ker njim je vse zgorelo in Lojze Martinov s Pepco Jerančevu kot begunci iz Francije.

ŠKRBINA 16/12. Piše Marija Štolfa (Lahova) por. Fakin sestri Viktoriji por. Kovačič. . . . Naš Pepi je prišel domov po 2 in pol letih. V Svetem so mrtvi: Mirko Lahov, od Lojze Nežne fant, Nežin Lojze (ubit na Koroškem), Ernest Kukanja iz Mal. dola (umrl v Nemčiji), 2 fanta sta še pri vojakih, starša punca pa je pri nas begunka, ker je Mali dol ves požaan kot Komen in Tomaževica. Ljudje so bili pa vsi odpeljani v Nemčijo. Sedaj se vrnil. Marija Lahova z družino je pri Karlini, doma. Na Gradiškuti so ubili svaka (Štubeli Franc). mrtva pa sta Marijo in Rozina (sin in hči sestre Rozalije).

Ivan Lukač:

SPOMINI IZ RUSIJE

Tako je prišel dan odhoda. Najprej sem se poslovil od stare kobile. Milo me je pogledala žival. Zaslutila je, da je najjinega skupnega dela konec. Stopil sem nato v kuhinjo, vzel hleb kruha, ga na kolenu prelomil in nato poklical oba psa, ki sta mi bila tako dobra pomočnika v urah, ko je bilo treba čuvati dom. Začuden me je gledal gospodar, kateri nikoli ni imel misli in ne prijazne besede za svoje varhe in sem ga podučil, da če hoče, da ga bo pes zvesto varval, mora tudi on psu ljubeznjivost izkazati. 14 mesecev sem bil pri hiši in nikdar nisem videl da bi psom dal kak prigrizek. Le na verigi so jih hoteli imeti . . . Podučil sem jih, kako naj mladega psa nauče na svobodo in naj po noči varje znotraj, a stari pes pa naj bo varuh zunaj.

Gospodar je nato sam vpregel mlado kobilu. Jaz sem vzel popotno culo, polno jestvin in obleke, sem podal še roko v slovo najprej sinčku, potem ženi in nato dekli. Žena pa v jok in za njo tudi dekla . . . Tudi mene je zmagovalo, toda možko sem zatrl čustva in sedel na voz,

FRANC KLAJNŠEK KONSTRUKTOR

Izdeluje načrte in proračune — vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

H A B A N A 4 3 2 1
Bs. Aires. — U. T. 50-0277.
Villa Devoto

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne instalacije
izvršuje

Luis Dancu

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!
Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

HOTELU
"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro postreženi.
CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:
ANTON BOJANOVIĆ

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ki je kar takoj zdrčal . . . Kljub temu, da je bilo ujetništvo in tujina, so se mi ta hiša in ti ljudje priljubili, kot da je moj lastni dom. Začudeno me je gledal gospodar in vprašal, kaj pomeni tisti jok dekle. Dal mi je tako besedo v usta in jaz sem mu nato najprej povedal, da to je pač ženska sentimentalnost, kajti jaz z njo nikdar nisem imel ničesar kot to, da sem jo varval kot njegovo ženo in sina, kot da bi bili moji lastni ljudje. Zato ni čudno, če je tudi žena jokala, ker sedaj bo sama morala nositi ne le skrb za gospodarstvo in hišo doma, temveč tudi čuvati se pred razbojniki, kateri seniso upali dokler so vedeli, da varjem jaz dom z nabitimi puškami . . . Vi ste tako malo doma, da je za ženo to velika žalost in še večja skrb. In ona je tako dobra žena, zvesta kot angelj božji. Očitno sem mu njegovo ravnanje z ženo, ki jo je tepel čisto po nedolžnem in ki jo je hotel zaklati in s sekiro ubiti. Mož je skesano priznal svojo krivdo, da je bilo v divjem razburjenju, ker mu žena ni molčala in še ardi spora, ki ga je imel z bratom. Priznal je pa tudi, da ni vreden tako dobre žene, ki ga nikdar ni izdala, on pa je njo . . . To je tisto, kar ga grize in ga je v tistem trenutku zaslepilo do besa. Spomnil me je, da z menoj ni bil nikdar zgrda, razen tedaj, ko sem neprevidno vrgel ogorek cigarete in bi skoro zapalil stanje, če bi on tega ne opazil pravi čas.

Tako sva še marsikatero uganila in jaz 22 letni mladič sem dal navsete 60 letnemu možu, ki je klonil glavo in mi obljubil, da ne bo nikoli več žalil žene in da bo tudi pazil, da ji ne bo dal povoda, da dvomi o njegovi zvestobi. Z bratom, ki je bil največ povod zdražbe, naj tako uredi, da bo imel samostojno gospodarstvo, pa bo mir v obeh hišah. Kjer je greh, mora priti pokora, zato pa varujte se greha, pa tudi pokore ne bo treba delati!

(Se nadaljuje)

"CASA JUSTO"

MARMOLERIA
Construcción de Monumentos
en los Cementerios
PLACAS DE BRONCE
JUSTIN MARUSIC
Garmendia 4947 U. T. 59-4318
La Paternal

UMETNO STAVBENO MIZARSTVO
KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ
Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela.
AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

NE POZABITE ROJAKOV V POTREBI.
POŠLJITE JIM POMOČ V OBLEKI.

ZA BEGUNCE

Tisti, kateri imate svojce v begunstvu in bi želeli, da pridejo v Argentino, pismeno ali osebno sporočite na: Pasco 431. Bs. Aires.

"SLOVENSKA KRAJINA"

Že dolgo časa se nesam nikaj glaso v tej naši reviji. Pa ta nesrečna vojna nas je vse správila s právoga tira. Hvála Bogi da je za enkrát končalo to neusmiljeno mesarjenje. Da že zdaj lahko zvedimo kaj od svojih, v domovini. Za mnoge so žalostni glasi, kjer so se preselili v večnost njih preljúbieni. Bolj žalostno pa je za tiste, kateri so zgúbili svojce pod tov krutov vojskov, katera je nej prizanesla, ne starim ne mladim, ne deci ni ženskam. Záto izrečem moje sožalje vsem prizadetim v imenu mojem in društva "Slovenska Krajina". Pa prosimo G. Boga da nam naj da, od vsh nam zaželjeni pravičen mir!

Nadalje vam pa naznanjam, da se je dne 1. maja ustanovil MLADINSKI ODESEK "Slovenske Krajine". Katero je zelo vážno za našo mladino. Gde bo imela priliko se naučiti poleg našega jezika, naše lepe slovenske pesmi in prireditve.

Šterivi dveh vrlini sta privi za napredek naše kulture.

Zato pozivam vso mladino naj se vpiše v ta odsek in se vdeležavlj predavanj in vaj. Prilíčno število mladine se je vdeležilo, toga našega prvega sestanka, na katerem smo bili počaščeni poleg č. g. Hladnika, túdi z navzočnostjo jugoslovenskog konzula v Rosario, g. Rubeša. Kateri se je slučajno nahajal v Buenosu, in je jako aplaudiral ta mladinski korak. In túdi z podbudnim govorom razlagal, kolike vrednosti je, znati več jezikov, kjer vsaki velja za eno osebo. Posebno pa, da ne zapústimo naših staršov jezik, in da nadaljavamo z našo lepo kulturo. Ter pozival mladino na skúpnost v društvi, da se naučijo, ka gnes vütro da prevzemajo vodstvo društva bodo znali častno naprej peljati. Potem se je zvalo sledeči mladinski odbor:

Predsed.: Zvonko Kandus; podpr.: Alejandro Nemeš; tajnica: Maria Gaspar; podtajn.: Ana Svétec; blag.: Francisco Ružič; za dramatik: Jožko Ivanič; za petje: Ciril Kren, pevovodja.

Le korajžno naprej! pa bo uspeh poln.

Društvo je imelo 4. maja plésno veselico. Štera je bila zadovoljno obiskana, in je v najlepšem rédi potekla. Lepo se zahvalim vsem vdeležencem in rediteljem. Posebno se za zahvalim v imenu celoga društva L. Brdéní, Angeli Š., P. Čerpnjak, I. Balazic, K. Sapáč in S. Črnko šteri so nam tak lepe dobitke darovali, za rífanje. Bog njim naj poplača.

Pozdravljam vas z društvenim pozdravom, "Slovenska Krajina" mili moj dom, požábo te nikdár, nikde ne bom!

Adalbert Preininger, predsednik.

Ob priliki obslúzavanja 10 letnice slúžbe božje na Avellanedi, društvo priredi 9. junija kolone v próstorí Laki Kramar, Chacabuco 501. Stopnina je 3.— \$ za velike, 1.50 da do 12 leto.

SLOVENSKI DOM. Mladinski odsek je 5. maja priredil prvo veselico ob prav obilni vdeležbi in v splošno veselje. Ob tej priliki se je vršila razstava obleke, ki jo je ženski odsek pripravil za potrebne v domovini. Občudovanja vredno je delo, ki so ga napravile žene in dekleta v blagor golim v domovini. Naslednji dan je bilo vse že naloženo na ladjo.

KONGRES SVOBODNE JUGOSLAVIJE se je vršil 18. in 19. maja in je zbral delegate iz cele republike.

SAMOPOMOČ SLOVENCEV je radi slabega vremena morala prestaviti skupno prireditev, napovedano za 29/4. Vršila se je ista s sodelovanjem ostalih društev naslednjo soboto 4/5.

GPDS V VILLI DEVOTO. ženski odsek je priredil dobrodelno čajanko 19. maja.

PROTEST

V Slovenskem listu je izšel anonimen dopis naperjen proti anonimnemu "Protestu".

Ker mi je prišlo na ušesa, da so bralci razumeli da sem to jaz, je treba da odgovorim, seveda ne anonimno . . . jaz, Janez Hladnik, izselj, duhovnik in urednik Duhovnega Življenja.

1. Slovnski list je glasilo za vse Slovence. Njegova naloga je predvsem informativnega značaja, zato moram smatrati, da tisti dopis ni glas odgovornega uredništva temveč le mnenje anonimnega dopisnika.

2. Kakor zanima anonimnega dopisnika, od kod prihaja Protest, je naravno zanimalo tudi mene, ko sem ga prejel. Pozvedel sem, kaj s skriva za Casillo de Correo 2102 in tudi anonimnemu dopisniku ostaja ista pot, da dožene kar ga zanima.

3. Protest zastopa drugo politično smer kot pa anonimni dopisnik. Vpričo dejstva da živimo v demokratični deželi in po tako strašnem boju proti totalitarcem, ki je šel ravno za tem, da se stre nasilstvo in doseže politična svoboda in svoboda tiska, pač ni mogoče osporavati drugemu pravico, katero kdo sebi lasti.

4. Jaz se nič ne vtikam v pisanje Slovenskega lista in prosim samo to, da naj se ogiblje vsega, kar po nepotrebem razdvaja ljudi in da naj spoštuje vero, ki je svetinja sloven-

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
Sucursal 13

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2560

skega naroda in edini kažipot v srečno večnost. Poznam urednike, a zato nisem jaz prav nič odgovoren za tisto kar list napiše meni na ljubo ali meni na kljub . . . Daleč za luno bi bil, če bi ne mogel dognati, kdo izdaja Protest, toda to mi še nikakor ne nalaga nobene odgovornosti o tem kaj piše, pa naj bo meni na ljubo ali pa meni na kljub.

5. Med vojsko so Nemci postrelili premnogo naših rojakov kot — talce. Anonimni dopisnik je nedvomno najostreje obsojal ubijanje talcev, navadno ljudi, ki niso sploh nič imeli posla s tistim, radi česar so jih pobijali. Menda ne bo sedaj po istih manirah iskal talcev!

6. Anonimno je res neprimerno, ker se nikoli ne vzame dosti resno, zato pa naj pisec sporoči na C. c. 2102 in prosí v interesu javnosti, da naj dajo ime ven.

7. Ob enem pa mu svetujem, da naj kot izobražen človek skuša z nepristransko iskrenostjo prisluhni tudi temu, kar poroča Protest, da bo mogel z večjim poznanjem stvari nadaljevati prosvetno delo v službi obojestranske resnice. Tudi ostalim rojakom, katerim je do tega, da ne slede slepo kaki komandi, marveč umevajo smisel in potrebo svobode in neodvisnega presojanja položaja, bo koristno, če spoznajo kaj pišejo eni in drugi; naj se tudi pozanimajo za Casillo Correo 2102.

8. Ena stvar je strankarska usmirjenost, druga je pa narodna korist. Narodni koristi bo pa mnogo bolj v prid, če se s stvarnimi dejstvi ovrže trditev kot neresnično, ne pa prisiliti nasprotnika z grožnjami k molku. Saj je ves ta grozoviti boj šel prav zato, da se pridobi nazaj pravica svobodi in stre nasilstvo.

Janez Hladnik, Pasco 431.

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, ~~Cuyo 666~~

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevez s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280